

flacăra

anul XXXIII
(1518)
29
VINERI
20 IULIE
1984

săptăminal editat de frontul democrației și unității socialiste

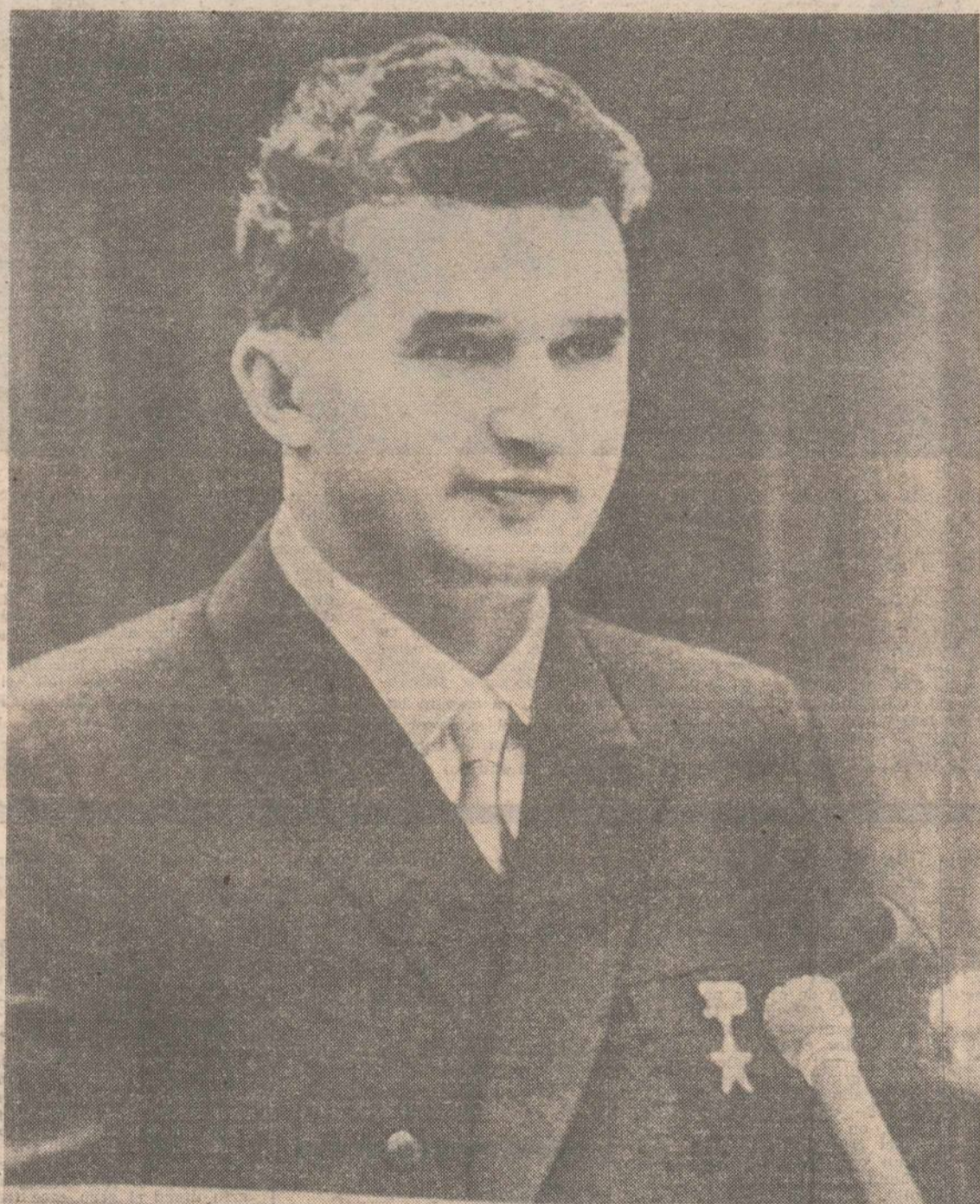
*Întreaga Patrie Română, de dreptul ei suprem flămîndă,
Garant al libertății sale, l-a ridicat pe Fiul ei*

IULIE 1965

O ORĂ
DE REVERBERAȚIE ISTORICĂ
ÎN DESTINUL
ROMÂNIEI MODERNE:

Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român

(comentarii in paginile 4-7)

IULIE 1984

O ORĂ
DE VÎRF
ÎN RECOLTA
FIECĂRUI AN:

Bătălia griului

reportaj în paginile 2-3

Temei pentru liniştea noastră de fiecare zi:

● Măsuri pentru sporirea producţiei agricole

Tovarăşul Nicolae Ceauşescu a făcut o vizită de lucru în unităţi agricole din judeţul Constanţa

Recenta vizită de lucru a tovarăşului Nicolae Ceauşescu, secretar general al Partidului Comunist Român, preşedintele Republicii Socialiste România, în unităţi agricole din judeţul Constanţa s-a desfăşurat în atmosfera entuziastă şi de susţinere deplină de către toţi comuniştii, de întregul nostru popor a hotărârii plenarei C.C. al P.C.R. cu privire la reorganizarea, în cadrul Congresului al XIII-lea, a tovarăşului Nicolae Ceauşescu în funcţia de secretar general al Partidului Comunist Român. În acelaşi gând şi aceeaşi simţire cu întregul partid şi popor, locuitorii judeţului Constanţa au salutată această hotărâre cu vibranta emoţie patriotică, cu neînfrântă bucurie, cu deplină şi entuziastă aprobare, cu profundă satisfacţie, văzând în reinvestirea tovarăşului Nicolae Ceauşescu în funcţia supremă de partid garanţia sigură a viitorului luminos al patriei, a independenţei şi suveranităţii ei.

Pe parcursul vizitei, ca de fiecare dată când s-a aflat în mijlocul oamenilor muncii, tovarăşul Nicolae Ceauşescu a trasat sarcini şi a dat orientări şi indicaţii valoroase privind atât organizarea exemplară a campaniei de recoltare şi de întreţinere a culturilor, cât şi îndeplinirea neabătută a programului privind dezvoltarea şi modernizarea continuă a agriculturii noastre socialiste. Astfel, la C.A.P. Pecineaga, secretarul general al partidului,

analizând modul de folosire a fondului funciar, a indicat organelor agricole judeţene şi conducerii Ministerului Agriculturii şi Industriei Alimentare să întocmească un program special pentru plantarea trepată cu vii şi livezi, precum şi cu plante furajere a dealurilor şi pantelor din judeţ, fiind eliberate astfel terenurile de la ses care se pot semăna cu cereale şi plante tehnice. Aplicarea acestor măsuri va duce la sporirea producţiei de grâu, porumb, sfeclă de zahăr, floarea-soarelui şi, de asemenea, va asigura extinderea suprafeţelor cu vii şi livezi pe terenuri improprii culturilor cu cereale. Conducătorul partidului şi statului a sub-

liniat că agricultura noastră oferă condiţii din ce în ce mai bune, posibilităţi sporite de câştig, fiind necesar să se acţioneze pentru ca tineretul să rămână la sate, să poată desfăşura o activitate responsabilă pregătirea sa, să-şi aducă din plin contribuţia la dezvoltarea şi modernizarea agriculturii noastre socialiste. Indicaţia ca pe viitor să se aibă în vedere o densitate mai mare pe metru pătrat a plantelor a fost dată atât la Întreprinderea Agricolă de Stat Amzacea, cât şi la Cooperativa Agricolă de Producţie Ciocirlia de Jos. La Întreprinderea Agricolă de Stat Poarta Albă a fost ridicată, printre altele, problema asigurării transportă-

rele de ţărâni care au ieşit la praşilă se află şi preşedintele cooperatiei, Ştefan B. Ştefan, împreună cu o parte dintre cei ce lucrează în comerţul comunei. Tot satul se zbate, munceşte cât e ziua de lungă şi nu se poate să nu vină să dea şi ei o mână de ajutor pe pământurile C.A.P.-ului Dragalina. Aflu că pentru repararea acoperişurilor e nevoie de câteva zeci de mii de ţigle şi că în urma grindinei a fost nevoie să se aducă un vagon şi jumătate de geamuri. Aerul s-a încălzit, nu mai e răcoros ca un fruct de valeuşte ca la gura unui cuptor; mai departe, pe pământurile I.A.S.-ului Ciulniţa, în partea de nord a comunei, combinele înaintează în lumina zilei ca într-o lavă albă, dogoritoare. E drept, spune contabilul şef al întreprinderii, Petre Coşman, să amintim că au sărit în ajutorul lor şi alţii, cei din Olteniţa, Ciocăneşti, Mircea Vodă şi Roşeşti, care le-au trimis 40 de tractoare şi 35 de maşini pentru a stringe şi-a insuloza grâul strivit de grindină, vreo 2000 de tone. În şapte zile s-a refăcut totul, Bărăganul părea în această parte a lui un şantier, s-a lucrat şi în schimburi de noapte, oamenii li s-a adus mâncarea în cimp şi tot acolo aşteptau, ca să prindă o fărîmă de somn, când cădeau rupţi de oboseală. Aratul, dis-cuitul, semănatul s-au făcut pe banii statului. Mai departe, adică praşilele, erbicidarea, irigaţiile se fac pe banii întreprinderii. Dintre cei 20 de mecanizatori ai I.A.S.-ului care lucrează pe combine, 12 au fost trimişi să culegă grâu prin alte părţi ale judeţului, în primul rând la cei care au venit să ajute la Dragalina. Alţii, între care Vasile Rizea, Constantin Neagu, Vasile Ionniţă, Ion Oprea şi Petre Stă-

nescu au rămas acasă, pentru a culege grâul care a scăpat teafăr. Spre deosebire de alţi ani, spun ei, nu le lipseşte nimic, nici motorină, nici piese de schimb, nici chiar acumulatori, însă acum au de strâns mai puţin grâu. Pentru ei, cum spune şi şeful silozului, Mihai Dimitriu, bucuria se amină pentru vremea când va începe culesul porumbului. Până atunci, înspre mare, trec trenuri vesele, de vacanţă.

DUMITRU ELIADE ■

Pîinea, pînişoara noastră

Lumea se uită la grâu ca la o minune. Pîinea noastră, pînişoara noastră zice ei când privec la spicele mari şi la holda deasă. Anul trecut n-au ieşit decât vreo câteva sute de kilograme la hectar. Abia a fost grâu pentru a da oamenilor din comună cele 150 de kilograme. Şi grâul a fost slab, cu bobul secăt, că plutea tot pe deasupra apei şi dacă-l măcinaşi şi puneai de pîine, ieşea un fel de lipie dintr-un aluat scrobîit şi urît la privit. La gust era şi mai rău. Anul trecut a fost secetă şi n-a fost grâu. Anul acesta la Scurtu Mare e grâu şi oamenii vor avea pîine. A venit ziua de miercuri şi inginerul-şef al C.A.P.-ului din Scurtu Mare, Ilie Petric, s-a dus cu şarota până la Talpa ca să cheme

combinele acasă. Joi dimineaţă intrăm în lanuri şi miercuri seara toate maşinile trebuie să fie pe poziţii şi-n stare de funcţionare. Şi miercuri seara, în capul unui lan de 75 de hectare, întins între Scurtu Mare şi Valea Poştei, se aflau 17 combine pe picior de război, aşteptînd semnalul de atac. Între timp, la sediul cooperativei, sub supravegherea magazinerului, Dumitru Birleanu lopătează cele câteva tone de grâu din recolta de probă. Soarele se uită mereu peste movilele întunecate de boabe şi le usucă încet. Li s-a spus să secească, orice-ar fi, şi ei au intrat în lan şi au ieşit cu un grâu umed şi greu care trebuie uscat la soare. Recolta de a doua zi va fi recolta adevărată. Grâul uscat va fi dus direct în baza de recepţie de la Olteni. Adică ar fi putut să fie dus. Joi, 12 iulie 1984, la ora 7, puţin după răsăritul soarelui, două camioane încărcau grâu din magazii şi se pregăteau să plece la Olteni. În capătul soarelui de 75 de hectare se adunase atîta lume încît aveai sentimentul că în acel mijloc de cîmp peste care se prăvălesse vetrele de foc ale cerului va ateriza în curînd un avion marcat necunoscut. Veniseră mecanicii, femeile care să taie spicele în jurul stîlpilor de curent electric, preşedintele C.A.P.-ului, inginerul Alexandru Mihail, preocupat pînă la ultimul detaliu de pregătirea campaniei, şeful de post, copiii veniţi cu vacile, bătrînii ieşiţi să se mire, o reprezentantă a consiliului popular comunal, paznicul de cîmp, pompierul de serviciu, mecanicii secţiei, maşini L.R.T.A. şi mijloace de transport ale cooperativei, o întreagă lume adunată în această tabără din care urma să înceapă cucerirea grâului. Alexandru Mihail i-a adunat pe

Lupta de la Dragalina

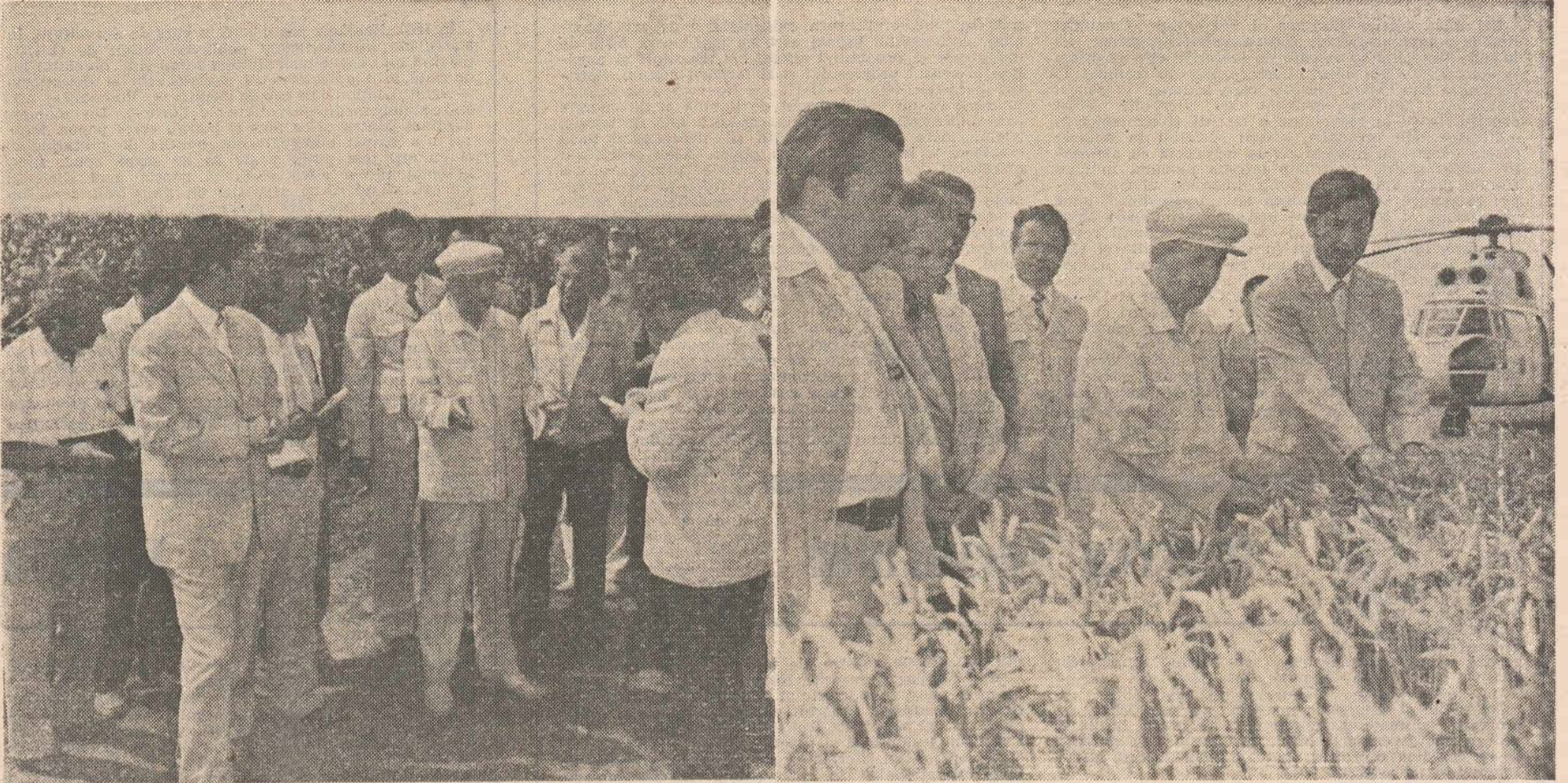
rectorul S.M.A.-ului, Dumitru Matei, încît începe să fie limpede că şi într-o astfel de operaţie oamenii pot să deprindă gustul perfecţiunii. Cei din Dragalina ar putea să se laude cu isprava asta a lor dar nu se laudă deloc. O întâmplare petrecută în urmă cu mai bine de o lună i-a făcut să fie mai scumpi la vorbă şi au dreptate să creadă că zilele secerişului, cînd oricît ar fi de grea munca e plină parcă de bucuria unei sărbători, înseamnă pentru ei şi umbra de tristeţe că ar fi avut de cules mai mult grâu decât pe 8 iunie nu s-ar fi abătut peste pămînturile lor o grindină nenorocită, cu ghiulele de gheaţă mari cît oul de găină. Cînd au dat telefon la judeţ, imediat, cineva de-acolo le-a zis că sînt nebuni. Şi avea şi acela dreptate, fiindcă era într-adevăr de necrezut. Între bătrînii satului s-au găsit unii care să spună că o grindină atât de mare n-a mai fost de cînd erau ei copii, pe la începutul secolului, iar alţii au recunoscut că așa ceva n-au mai văzut niciodată. Vreo 60 de oameni au fost duşi la spital, la Călăraşi, plini de vinătăi, şi ciţiva cu capul spart. Mai rău n-a păţit nimeni, şi asta tot a fost bine. Iar în urma tăvălugului aceuia cece s-a ştiut, desigur, că lamentaţiile n-ar fi putut ajuta cu nimic, anul agricol trebuia reluat, într-o oarecare măsură, de la început, printr-o muncă fără răgaz, printr-o muncă avînd ceva din încrîncenarea unei lupte. Constantin Proca şi Ion Pleşa nu ezită nicidecum să spună că oamenii au fost, în această împrejurare, adevăraţi eroi. Pe-o latură a unei şosele ei îmi arată porumbul semănat astă-primăvară, la vremea lui, iar de cealaltă parte porumbul semănat în urmă cu patru-cinci săptămîni. Între grupu-

Ce lume veselă se duce la mare! Iar acceleratul 825 îşi respectă rangul, nu merge ca un personal, vreau să spun, ci fuge prin întinderile de grâu ale Bărăganului, însufleţit parcă şi el de veselia de pe culoarele şi din compartimentele lui, unde se ride chiar şi din nimic, în euforia vitezei cu care cimpia aleargă în urmă. Vacanţa îi face pe oameni să se răsfeţe ca nişte copii şi aerul dimineţii de vară e răcoros şi proaspăt şi fraged ca un fruct de preţ. Cobor la Ciulniţa. Pe-o placă metalică prinsă de-un zid al gării, chiar lângă biroul şefului de staţie Vasile Bordea, cineva a avut grijă să scrie: „43,29 metri deasupra mării“. În urma trenului vesel descopăr de-a lungul zilei aici, în comuna Dragalina, o încordare şi un înversunecat efort care în chip surprinzător nu amintesc decît prea puţin de bucuria aceea frumoasă ce umple inimile oamenilor atunci cînd au de cules grâul. Ce s-a întimplat, oare, la Dragalina? Secerişul se apropie de sfîrşit şi acesta ar putea să fie un motiv de mulţumire dar iată că nu este, după cît îmi dau seama, iar observaţia aceasta mă intrigă cu atît mai mult cu cît, împreună cu primarul Constantin Proca şi cu secretarul Consiliului popular, Ion Pleşa, văd că printre paiele retezate ale miriştei n-a rămas un bob de grâu. În reglarea combinelor a încăput atîta grijă, zice şi di-

pîinea țării se află între întiile griji ale președintelui

● Ceasul griului bate ora exactă ●

23 AUGUST
40
1944-1984

rii urgente a recoltei la bazele de recepție, iar la Cooperativa Agricolă de Producție din comuna Cumpăna s-a insistat asupra îmbunătățirii soiurilor plantelor legumicole.

Desfășurată la o săptămână de la fructuosul dialog purtat cu oamenii muncii din județele Sibiu și Alba asupra problemelor de mare actualitate ale economiei noastre naționale, întâlnirea cu lucrătorii ogoarelor dobrogene a prilejuit un fructuos dialog în probleme importante pe care le ridică noua revoluție agrară din țara noastră — folosirea cu maximă eficiență a fondului funciar, introducerea rapidă în practica agricolă a celor mai

noi și importante rezultate ale cercetării științifice de profil, utilizarea la întreaga capacitate și cu randament sporit a puternicei baze tehnice cu care sînt dotate unitățile agricole, organizarea exemplară a campaniei de stringere a păsoaselor și de întreținere a culturilor prașitoare, îndeplinirea integrală și la termen a programelor speciale elaborate sub directă îndrumare și cu contribuția personală, hotărîtoare a tovarășului Nicolae Ceaușescu, pentru această ramură a economiei naționale.

Evidențind preocuparea directă a conducătorului partidului și statului nostru pentru organizarea exemplară a campa-

niei de recoltare și de întreținere a culturilor, pentru îndeplinirea neabătută a programului privind dezvoltarea și modernizarea continuă a agriculturii românești, vizita de lucru a tovarășului Nicolae Ceaușescu, întâlnirile și discuțiile pe care le-a avut cu lucrătorii ogoarelor dobrogene au prilejuit, ca de fiecare dată, o analiză profundă, cu largi implicații prin concluziile și îndreptările formulate direct, la fața locului, pentru dezvoltarea agriculturii la un nivel superior. Totodată, secretarul general al partidului a indicat conducerii ministerului de resort, organelor agricole, organelor și organizațiilor de partid din județ și din întreaga

țară să acționeze pentru îmbunătățirea ritmului de lucru la recoltare și, ca urmare, pentru eliberarea terenurilor în vederea însămînțării urgente a acestora cu culturi duble. Fiecare moment al vizitei a oferit imaginea grăitoare a dragostei și pretutindeni secretarul general al partidului, a hotărîrii neabătute de a îndeplini Programul partidului de edificare a socialismului pe pămîntul patriei noastre, de progres și înflorire multilaterală a țării noastre, angajamentul de a întîmpina cu noi și mari succese a 40-a aniversare a eliberării și Congresul al XIII-lea al partidului.

ION CODRU ■

toți mecanizatorii, și-a început o scurtă și severă discuție despre soarta oricărui bob de grâu. Au venit căruțele cu apă. Soarele a început să încingă metalul și să pătrundă adinc în carne. Pentru prima dată urgia căldurii îi bucura pe țărani din Scurtu Mare. Era dovedă că vara a pus stăpînire pe lume și vor purta bătălia grîului în condiții normale de arșită. Pompiatul cu paznicul de cîmp fac pariu. Ies 3800 zice unul. Pe un chil că ies patru mii și ceva, zice celălalt. Pe aiurea o fi puțin. La Scurtu Mare unde ani și ani, decenii la rînd, oamenii n-au scos decît recolte de 600—700 cel mult 1000 de kilograme de grâu la hectar, o medie de patru tone pe hectar înseamnă un an de ținut minte. Se face ora 10. Prima mașină face o probă. Marin Cocan lasă combina să înghită cîtiva metri de lan și o oprește, urcă pe buncăr, scoate o mină de boabe, le ia între masele și închide ochii de parcă ar vrea să afle cine știe ce mesaj secret al grîului, apoi coboară, se uită la palele din urma ei și clatină din cap. Vine și președintele Mihail, ce zici, nea Sandule? deși nea Sandu e tînăr și nu arată ca un tată cu trei fete, și Alexandru Mihail caută și el în palele lăsate de combină și descoperă cîteva boabe și zice, mai strînge vîntul, și inginerul Luminița Păgîlă, șefa fermei nr. 1, îi zice mecanizatorului să închidă nu știu ce sită și omul intră sub mașinărie și face oarecare operațiuni și apoi îi dă drumul. Mîerș! Președintele face semn și celorlalți, îi cheamă cu brațu, și una cite una Gloriile adormite și leneșe la mers încep să se urnească, să fluiera ca trenul și să pătrundă în lan. Le aud pe femei cum vorbesc de piinișoară, de piinică,

și folosesc diminutive ca o dovadă a respectului care-l au pentru piine. Anul acesta este grâu și țărani din Scurtu Mare vor avea piine pe masă. După o evaluare a inginerului-șef Ilie Petriș anul acesta de pe 1300 de hectare va ieși grâu destul. Cei din Scurtu Mare, pe sola lingă care am stat, n-au lăsat nici un spic de izbeliște. Au adunat și cele rispite pe drum. Ei știu prețul piinii. Nimeni nu trebuie să-i învețe să nu risipească. Se face amiaza. Camioanele care la Olteni, cără tractoarele cu remorci, tot ce este utilaj de transport umblă la coada combinelor, încarcă și pleacă la bază. Numai că de pe la ora unu nu mai sînt mijloace de transport. Drumul piină la Olteni durează o oră dus, o oră întors, plus o oră de stat la rînd, la descărcat, în bază. Utilajele nu mai ajung. Să aștepte întorcerea lor de la Olteni înseamnă să oblige combinele cu buncărele pline să staționeze la marginea lanului. Bărbat ferm, inginerul Mihail hotărîște scurt, ducem grîul și-l descărcăm pe platforma de beton de la cooperativa, să fie scos din lan ca să nu se schimbe vremea. Cîteva tractoare cu remorci cară la cooperativa și se întorc repede să deșerte buncărele combinelor. Vine o primă veste. Ar fi peste 4000 de kilograme la hectar! Piinișoara noastră, piinică noastră spun femeile care adună spicele și taie cu seceră în jurul stil-pilor de curent electric unde combinele nu ajung. „Noi am solicitat la I.R.T.A. necesarul mijloacelor de transport pentru perioada recoltării și ei nu ne-au pus la dispoziție nici jumătate. Din cauza lor sîntem într-o situație dificilă, dar pentru a nu pierde nici un kilogram de grâu am luat

măsura de a-l depozita temporar la cooperativa“, zice Alexandru Mihail.

CORNEL NISTORESCU ■

**„Adună spicele
alea, din ele ies
două pîini!“**

Aplec urechea deasupra cîmpiei și deslușesc, pentru a citi oară?, sunetul metalic al lanului. Treier un spic în palmă și din cămășile vegetale apar boabe de culoarea focului pal. E copt, zice inginerul Constantin Șerban, trăgînd spre mine cu coada ochului. Se uită peste întinderea pe care n-o poți cuprinde cu privirea și estimează: o să ne apropiem poate de cincisprezece hectari! Anul a fost greu, nu sperăm la producția asta. Ingerul este directorul Stației de mașini agricole din CUASC Sibioara (Constanța), iar lanurile de grâu, aproape o mie de hectare, pe care ne aflăm noi acum, aparțin Cooperativei agricole de producție Corbul de Sus, una dintre cele șase cooperative cite însumează acest consiliu unic agroindustrial. În lan au intrat, sub ochii noștri, 17 combine, 9 prese de balotat, 5 tractoare cu cîte două remorci, care transportă grîul la baza de recepție și la sediul cooperativei, și alte 10 tractoare stau gata pregătite pentru dezmiriștit, discut, cum și patru semănători. De ce atîtea mașini? Pentru că toată această activitate este organizată a se

desfășura în flux continuu. Pe măsură ce se recoltează grîul, presele fac baloți, baloții se transportă imediat și din urmă intră tractoarele la dezmiriștit, la discut, pregătesc terenul pentru culturile duble. Pămîntul nu-i lăsat nici măcar să răsuflă. Atenția tuturor însă este îndreptată spre grâu, spre grîul care trebuie adunat bob cu bob. Lucrarea asta, deși cunoscută de mecanizatori, o fac doar în fiecare an, a fost pregătită la nivelul CUASC-ului Sibioara, ca de altfel la nivelul întregului județ Constanța, foarte în amănunt: în primul rînd au fost instruiți oamenii, cărora li s-a amintit felul în care trebuie să regleze, în funcție de starea de umiditate a lanului, aparatele de tăiere și de treier ale combineelor. Li s-a mai amintit oamenilor că e imperios necesar să se adune fiecare spic, să se evite, astfel, risipa, risipa care poate dijmui rău producțiile, cîștigurile cooperativelor și mecanizatorilor, pîinea țării. Au fost reparate la vreme, controlate și probate, probate chiar și cu boabe înainte de intrarea în lan, toate combinele. Astfel, par justificate, sprijinite pe un oarecare temel afirmatiile inginerului-șef al CUASC-ului Sibioara, Vasile Marinescu, om cu multă experiență, specialist de renume în tot județul, cînd susține că în zece zile bune de lucru mecanizatorii vor aduna întreaga recoltă de grâu, de pe toate cele 5115 hectare cite există de recoltat în întregul CUASC.

Dar „zile bune de lucru“ nu înseamnă numai zile cu soare, ci înseamnă și funcționare în plin a combinelor. Și pentru a asigura această funcționare s-a adus la fiecare tabără de lucru cite un atelier mobil, s-au dețășat în cîmp mecanici care să repare defecțiunile aparute pe parcurs, se aleargă după piese

de schimb, fiindcă o combină care stă pe margine înseamnă tot pagubă. Așa se face că Victor Enache și Florică Nedelcu, mecanici de serviciu acum, sînt solicitați, ca să ne exprimăm într-un limbaj adecvat, la întreaga lor capacitate.

Pentru menținerea acestui ritm, inginerul Eleodor Micodiu, inginer-șef al CAP Corbul de Sus, unde am văzut lanurile cele mai bogale, și-a imprimat propriul său ritm: aleargă de la o combină la alta, dă indicații, verifică aparatele de tăiere și de treier de trei ori pe zi, trimite un șofer cu un ARO să aducă mîncarea combinerilor aici în cîmp, mută tabăra de sub linia de înaltă tensiune și, probabil, va mînca mai la urmă. De ce atîta ritm, atîta grabă, urgență? Fiindcă lanul copt, după o lege vitală a plantelor, începe să se scuture. Bobul de grâu caută din nou pămîntul pentru o nouă încolțire, pentru eternizarea speciei. Și ca să se evite orice risipă e nevoie de acest ritm! Popsim pe terenurile Cooperativei agricole de producție Năvodari, unde sînt de recoltat 250 hectare cu grâu, grâu, bun după cum ne asigură Valentin Ionescu, inginerul-șef al cooperativei. Cinci combine sînt în lan, iar două dintre ele au venit să-și descarce buncărele. În remorci bine etanșate grîul curge ca aurul și începe drumul piinii, drumul către sîrului buzelor noastre. De undeva din cîmpia întinsă a Dobrogei, cuprinsă de fioriul acum, apare încă un om care, ajuns în dreptul combinii lui Bubuloș Roman, îi face semn combinerului să oprească; îi arată cîteva pale de grâu culește la oămînt și îl aud spunîndu-i: „Ia-ți piine! Ia-ți piine!“

N. GRIGORE MĂRAȘANU ■

Un muzeu în labirint

Luchian sau simbolul anemonelor (I) Capcanele duiosiei

Luchian, Autoportret

În mod ideal, dreptul de a vorbi despre suferință s-ar cuveni...

a suferi prin procură, a vorbi despre suferințele altora e legitim și chiar necesar...

Din păcate, însă, faptul că istoria suferințelor a fost scrisă în general de oameni sănătoși...

Carnea fericită, cred unii, nu poate crea. Ea trebuie să fie torturată de suferință pentru a scoate strigăte nemuritoare...

Să fiu bine înțeles. Nu mă laud cu o tărie pe care n-o am, chiar dacă am învidiat-o câteodată la alții...

Și dacă n-ai avut o căsuță în care să te adăuști de la o parte și să te scurzi de la cealaltă...

Să fie bine înțeles. Nu mă laud cu o tărie pe care n-o am, chiar dacă am învidiat-o câteodată la alții...

Dealtfel, cum s-ar putea evita într-un portret al lui Luchian lungă, penibila și eroica sa luptă cu boala?

În fond, martirii au nevoie nu numai de compasiunea noastră. Există riscul să-i admirăm fără să-i mai înțelegem...

OCTAVIAN PALER

Simple note

Constantin Beldie (II)

Am omis în trecutele mele însemnări ce i le-am dedicat să arăt că aceeași sarcină de secretar de redacție a mai îndeplinit-o și la Insula, hebdomadarul înghebat de autorul „Romaneților pentru mai târziu”...

De asemenea, n-am pomenit nimic — asta însă n-a mai fost o inadvertență, ci un gând deliberat, impus de spațiul pe care mă mișc...

Pe Beldie acuma, cit de cit, îl știți.

Coră Irineu (1888—1924) e mai cunoscută pentru că e autoarea unei cărți scoase la Editura „Cultura națională” în 1924...

Și dacă n-ai avut o căsuță în care să te adăuști de la o parte și să te scurzi de la cealaltă...

Nicolae Iorga în „Istoria literaturii contemporane” — ca să nu mai citez pe alții — scrie așa : „Ca largă cultură, ca dar deosebit de a prinde ce e caracteristic, ca putință de a-l prezenta în forme de o științietate nouă, se deosebea o...

Biblioteca în aer liber

Eminescieni

Despre Eminescu nu pot scrie, așa cum nu sint în stare să înghesb nici măcar o frază credibilă despre Homer, Shakespeare, Tolstol...

Despre Eminescu nu pot scrie. Despre eminescieni, poate, câteva fraze. Așa cum exclama cindva Mihai Beniuc, „Pe Eminescu, noi, poeții tineri (și mai puțin tineri, adaug eu), degeaba încercăm, nu-l vom ajunge”...

Lăsind de-o parte liota de imitatori servili, fără talent ori cu un talent neglijabil, cred că există două tipuri de poeți români importanți care — reiau formularea — trăiesc sau au trăit sub cupola genului eminescian...

ținără scriitoare care a isprăvit print-o sinucidere, Cora Irineu. Se poate, așadar, intra în istoria literară și cu o singură carte, dacă este efectiv o carte...

Cora Irineu nu și-a mai îngăduit răgazul să-și vadă volumul tipărit, fiindcă funestul gest — pentru care n-a lăsat scris nici un cuvint lămuritor — l-a săvârșit în chiar ajunul apariției lui ; prieteni însă, sensibili, care au însoțit-o pe drumul din urmă până la cimitirul Belu, unde e înmormântată...

S-a scris mult și despre ea și despre carte cu prilejul acesta, de la Camil Petrescu la N. Georgescu-Tistiu, de la bănațeni Traian Birăscu și Tiberiu Vuia până la Isabela Sadoveanu și Perpessicius, de la Barbu Lăzăreanu și Emanoil Bucuța la Bogdan-Duică și Horia Petrescu-Petra, toți închinându-i gânduri smerite și vibrante elogii...

Pe conșolara Cora Irineu, colega istească a seminariilor de filozofie, prietenia anilor de trudă fără deziluzie și de deziluzie fără trudă — fermecătoare camaradă a poposului în acea Arcadie senină pe care tineretea de azi nu știe s-o mai cinte — o soră frumoasă, crescută lângă același câmin de speranțe și năluci minunate, o mindrie a micii noastre familii de amintiri...

Anul acesta s-au împlinit șase decenii de la moartea Corei Irineu, iar în 1975 — după ce se rotunjise o jumătate de secol de la voluntara și violenta ei evadare din lumea noastră — la Editura „Flacăra” din Timișoara, în îngrijirea lui Petre Păscu, se tipărește a doua ediție din „Scrisori bănațene”...

cum am scris, în evocarea făcută, nădăjduiesc că cititorii mei vor fi reținut că Beldie se obirșea cu bunii și străbunii lui din Stroștii Argeșului și un prieten drag, eminent om de știință, dar totodată un împătimit al disciplinelor și zeniturilor umaniste, profesorul doctor inginer Nicolae Leonăchescu de la Facultatea de utilaj tehnologic a Institutului de construcții din București...

Mi-au adus o amplă dactilogramă de câteva sute de pagini după manuscrisul lui Constantin Beldie. Sint memoriile lui inedite la care citesc de două zile pe nerăsuflate și care sint scoase din mina unui mare scriitor...

Spune-mi, Cora, te rog, ai plecat cumva supărată pe mine, din acea ultimă noastră seară?

Da, Beldie, dar acum am iertat tot, nu mă mai preocupă ce a fost, ci ce va fi, cum voi evolua, bineînțeles după mai multe vieți și încercări...

M-ai iubit cumva? Și atunci de ce ai făcut ceea ce ai făcut?

Da! Dar nu asta este așa de important...

Spune-mi măcar ceva despre cartea asta pe care o scriu acum. Aș vrea să știu ce crezi, să-mi dai o părere, o îndrumare...

Ai și tu cap pentru asta! Dar ia seama : o carte nu se scrie numai cu fapte petrecute cu adevărat. O viață de om nu poate provoca atita interes, de vreme ce mai mulți pot juca același și același rol. Scrie ceva atrăgător, ce nu se găsește în orice carte...

Mai spune-mi te rog !... Dă-mi un sfat !... Un indemn !... Nu pleca !...

Am să mă gândesc Beldie !... Am să mă gândesc !...

Astfel se incheie peste timp, ca o rugăciune și ca un psalm — sopite în chilua unui vis — simulatul dialog dintre Constantin Beldie și umbra Corei Irineu.

L. KALUSTIAN

lui Argezi și, dacă-mi aduc bine aminte, nu se știa să-l scotească pe Argezi un poet eminescian. Indignarea mea era copilărească. Așa cum la Eminescu se poate descoperi influența lui Alesandri și Bolintineanu, fără ca Eminescu să înceteze să fie geniul tutelar al poeziei românești...

Aș merge mai departe și aș susține că sub cupola genului eminescian e loc pentru toată poezia care i-a urmat. Chiar pentru poezii la care sunetul înimitabil al poeziei eminescine nu va fi ghicit în nici un vers (de la Gellu Naum până la Mircea Ivănescu, Petre Stoica, Gheorghe Grigurcu și la cei mai noi debutanți, autori ai unei singure cărți : Ion Mureșan, Mariana Marin, Elena Ștefi, Radu Stoiculescu, Alexandru Mușina, Smaranda Cosmin, Ion Bogdan Lefter ș.a.)...

La acești poeți — ironiști, liveștii, adepții de obicei ai versului liber — are loc (constanț sau mai degrabă inconstanț) o delimitare față de eminescianism. Ei scriu altfel, cu totul altfel decit poetul adorat, dar, vrînd-nevrînd, făcînd un act de delimitare, tot la Eminescu se întorc și tot față de el devin independenți. Ei sint poeți neeminescieni, dar să se observe că și acest atribut cuprinde același nume ca și acela de eminescieni. Eminescu rămîne piatra de hotar și piatra de încercare, muntele de hotar și muntele pe care ne încercăm cu toții, verificîndu-le tăisul, săbiile...

Inchel ! nu se cade să pălăvrăgești cind e vorba — fie și indirect — de Eminescu. Aș încerca totuși să răspund la întrebarea elementară : de ce Eminescu? De ce e totuși el, și mereu el, cel mai mare? Nu pot alătura miilor de răspunsuri ce s-au dat pînă azi decit unul pur subiectiv (și nici măcar nou), pornind de la cunoscutul oximoron : „dureros de dulce”. E un lucru aproape imposibil și pe care cred că numai el l-a realizat pe deplin : O minune : să fii disperat și mingiuletor, melancolic și fericit, fără nici o iluzie și plin de cele mai strălucitoare iluzii, în același timp. Așa a fost și este Eminescu. Și numai el.

FLORIN MUGUR

Nimeni nu dă cu pietre în pomii fără roade

ONORATĂ INSTANȚĂ
A MORALEI

• Prăpastiile dintre vecini • Afacerea neterminată • Infiltrațiile de gaze •

Oi fără stăpîn și judecată fără răboj

Creșterea oilor este și rămîne un obicei vechi al pămîntului. Măsurile de ultim moment stimulează într-un fel sau altul creșterea animalelor. Astfel că au îmbrățișat oieritul cetățeni cu profesii dintre cele mai diverse. Probabil și pentru faptul că îndolnicirea, făcută cu sirg, poate fi rentabilă. Așa sînd lucrurile, Iosif Ban, din comuna Florești, județul Cluj, de profesie mecanic la Depoul C.F.R. din Cluj-Napoca, împreună cu Ioan Tămăș, conducător auto la „Avicola” Florești, se gîndesc ce se gîndesc și se înțeleg și pe urmă se întovărășesc, pun banii din chimir și cumpără oi, constituind o turmă de circa 70 de oi. Lor avea să li se asocieze, ceva mai tîrziu, Daniel Florin Gîscan, care, după îspășirea stagiului militar, își părăsește profesia din municipiul de pe Someș și devine de-adevăratale cioban și coproprietar, alături de ceilalți doi numiți. Veți vedea, în schimb, ca într-un prolog la epilog, că povestea celor trei ciobăni în devenire nu merită nici pe departe locul fixat în panoplie, ca al unei „miorițe” întoarse pe dos!

An de grație 1981. Turma celor trei coasociați, respectiv, Ban, Tămăș și Gîscan număra peste 100 de oi bune. Numărul oilor a oscilat, dar nu mult. Oile figurau în registrul agricol pe numele lui Iosif Ban, băștinaș din Florești. Tot pe numele lui avea să se facă învoierea oilor la pășunat. Să reținem, deocamdată, acest prim aspect! Cum lucrurile făcute în pripă nu durează zile multe, ca minunile, iată că nici învoiala ciobanilor noștri n-a durat mult. Totuși, cu sincope, a durat 2 ani! E ceva. Relațiile s-au deteriorat în principal între Iosif Ban și Ioan Tămăș. Erau pricini și neînțelegeri financiare, legate în speță de prețul crescut al furajelor, de „cotizația” fiecăruia la afacere, de prețul de desfacere al pieilor etc. Daniel Florin Gîscan ieșea primul din combinație și ieșe, să spunem așa, cu fața curată.

Hotărît lucru, aveam să aflăm ceva mai tîrziu că raporturile dintre Ban și Tămăș s-au deteriorat nu numai din pricina financiare, ci și dintr-un anumit substrat intim, asupra căruia momentan nu insistăm; poate, ceva mai la vale. În joc era o sumă de 22.000 lei, bani pe care Iosif Ban pretindea că i-ar datora, în ansamblu, Ioan Tămăș. Este suma contabilizată la stricarea țirului și la destrămarea turmei. Turma s-a și destrămat, după aia. Ban îl somează pe Tămăș să-și achite datoriile. Acesta din urmă cere păsuire, însă n-o găsește ca de-ațitea ori, altădată, la Ban. Cam acestea sînt datele preliminare ale problemei. Intre cei doi survine o „înțelegere”. În contul celor 22.000 lei să-i dea 22 de oi! Adică, mia și oaia, așa cum treceau și în țir. Vrînd, peșemne, să-și lichideze și oile sale, Ban îl anunță din nou pe Tămăș să vină să-i aducă banii, întrucît este pe punctul să vîndă toate oile (și cele provenite de la Tămăș, în contul datoriei). Era la începutul lunii august 1982. Să reținem și acest al doilea aspect! Tămăș nu schițează nici un gest nici într-un sens, nici într-altul. Prin urmare, lucrurile păreau isprăvite; conturile achitate; socoteala încheiată.

Iosif Ban este ajutat de tatăl său și de fratele său, respectiv, Vasile Ban și Dan Ban, să ridice oile de pe Valea Someșului și să le vîndă consăteanului lor, Ioan Gal. Lucru care s-a și întimplat, de altfel. Ioan Gal devine proprietarul de drept al celor 50 de oi. Proprietar legitim. Să ne întoarcem cu gîndul și la ideea că oile figurau în registrul agricol numai pe numele lui Ban, iar actele, între cei doi, n-au fost greu de întocmit.

Pe 29 august 1982 se întimplă, însă, imprevizibilul care, cică, plutea în aer. Iosif Ban își surprinde soția, Clarița Ban, la orele mici ale dimineții, într-un chef mare în casa părinților ei, cu cine credeți? — cu nimeni altul decît cu Ioan Tămăș! Din acest punct nodal lucrurile se incurcă al dracului.

Ascultînd glasul inselător al Clariței Ban, Ioan Tămăș urmează indemnului ei și, pe 3 noiembrie 1982 — deci, după 74 de zile!! — n.n. — împreună cu 5 tineri se duce cu un camion al „Avicolei” Florești și fură, pur și simplu, 38 de oi din turma lui Ioan Gal! Proprietarul, Ioan Gal, normal că face plîngere scrisă la miliția din comuna Florești. Ioan Tămăș este reținut pentru infracțiunea de tîlhărie, iar ceilalți 5 acoliți urmînd să-și primească și ei pedeapsa cuvenită. Colac peste pupăză, Ioan Tămăș mai era într-un alt proces. Deteriorase o cabină a mașinii „Avicolei” Florești. A făcut ce a făcut și a ieșit basma curată din prima încercătură.

Așadar, Ioan Tămăș este reținut și cercetat pentru tîlhărie. Împreună cu el fusese la furat de oi Nicolae Hoca, Nicolae și Costel Muza, precum și Traian Gîrbovan. Un al cincilea, minor, nu intră la socoteală, poate s-a copilarit, ca într-o „escapadă” a adolescenței. Spre stupefacția tuturor oamenilor cinstiți din comună, cursul cercetării ia o întorsură de neașteptat. Iosif Ban, Vasile Ban și Dan Ban devin vinovați pentru fapta făcută de Ioan Tămăș. De neimaginat — Ioan Tămăș și ceilalți cinci își devin — parte civilă și, respectiv, martori! Dosarul 6053, de la Tribunalul județean Cluj, are multe puncte nelămurite, deși rechizitoriul e cu grijă întocmit.

Iată așadar, cu cită ușurință instanța clujeană a luat drept bune declarațiile Clariței Ban, neținînd seama de substratul lor necinstit. Iată cu cită ușurință, așadar, instanța i-a atribuit cele două fete, care trăiesc într-o încăperre cu chirie și în condiții indecente, în timp ce la Florești este o casă de oameni cumsecade și casa este, să zic așa, cît un transatlantic!! Firește că nu și-a putut nimeni închipui că finalul cercetării și al judecării cauzei va fi cel de azi, previzibil doar pentru invitatorii de sfiori ale destinelor umane. Prin decizia penală 2297/29 noiembrie 1983 — de necrezut, dar adevărat — se aplică 1 an închisoare pentru Iosif Ban, Vasile Ban, și Dan Ban! În sentință, totuși, se adaugă, jenant și ca acoperire: „Ținînd seama de condițiile concrete ale săvîrșirii faptei, de împrejurarea că într-adevăr au avut loc discuții în legătură cu datoria menționată, urmează să li se suspende condițional pedeapsa”. Vedeți dumneavoastră, cită înțelegere și cită toleranță la instanța clujeană. Avea să li se „suspende condițional pedeapsa”!? La care vină? Un tată și doi feciori sînt pedepsiți pentru o faptă săvîrșită de un altul!? Interesant acest procedeu juridic. (?)

Nici judecătoria locală și nici tribunalul județean, în recurs, nu au clarificat situația exactă a oilor furate. Ce s-a întimplat, măcar, cu vina lui Tămăș pentru diferența de oi furate, dacă în ansamblu pentru fapta sa se închid ochii și se acoperă urechile!? Întrebăm din nou: cum poți pedepsi pe cineva pentru o faptă săvîrșită de altcineva? Rezumînd, însă: în prima fază nici pe departe Iosif Ban nu poate fi acuzat de furt. Doar avuseseră o înțelegere cu Tămăș. Înțelegere despre care martorii vorbesc dar n-a fost cine să-i asculte pînă la capăt. Dacă instanța s-a făcut că nu înțelege despre ce datorie este vorba, despre ce

Omul — interioare de conștiință

Răspuns unei mame

Articolul publicat de Dvs. în numărul 25 din 22 iunie 1984 pagina 19 ne readuce în situația tragică trăită în urmă cu aproape doi ani, în august 1982. Împărtășim emoția și durerea pierderii vicților omenesți, dragi și apropiate tov. Iordache Paula — autoarea scrisorii și sîntem conștienți că orice motivare a cauzelor nu poate crea efect reparatoriu.

Evenimentele la care se referă articolul s-au petrecut în perioada 31 iulie — 2 august, astfel: prima explozie, din 31 iulie — ora 21.30 de la locuința tov. Iordache Paula s-a soldat cu un început de incendiu la care au intervenit, la chemarea vecinilor, pompierii militari și care au constatat că instalația de la bucătărie era improvizată, alimentată cu furtun ce traversa camera, prin locuri de acces, pe sub uși și ferestre, neomologată și neavizată de organele în drept.

Explozia și incendiul nu ne-au fost aduse la cunoștință de pompieri, de vecini, sau de secția de gaze.

A doua explozie a avut loc la 1 august 1982 — dimineața, tot la o bucătărie improvizată din imobilul de pe str. Eternității Nr. 2; nici aceasta nu a fost comunicată organelor în drept, nici întreprinderii.

A treia explozie, din 8 august 1982 ora 21.30 tot în imobilul tov. Iordache Paula s-a soldat din nou cu un incendiu la care au intervenit pompierii militari, cu avarierea parțială a imobilului și cu arsuri grave ce au determinat decesul ulterior al celor 3 persoane. La 2 ore de la declanșarea ultimei explozii a fost anunțată unitatea, care, împreună cu delegații I.R.I.D.G.N. Ploiești au luat măsurile urgente ce se impuneau. În următoarea zi — 3 august 1982 s-a instituit o comisie de specialiști care au organizat acțiuni de depistare a surselor, a emanațiilor de gaze, de alimentare cu gaze — printr-o nouă instalație pozată suprateran, descoperirea conductelor vechi, probe de presiune la acestea, analize pe eșantioanele de sol și de conducte etc.

În urma anchetelor întreprinse timp de peste 1 an și jumătate, pentru elucidarea cauzelor evenimentului, a expertizei de specialitate și a concluziilor cuprinse în procesul juridic dintre părțile implicate (Proiectant, Constructor, Beneficiarul instalației și persoanele vătămate) s-a constatat lipsa de vinovăție a vreunei părți sau persoane fizice, deci neurmărirea penală. Cauza accidentului tehnic declanșat a fost determinată atît de corodarea în timp a conductelor subterane din incinta unității, urmare agresivității terenului și calității materialului cît și modificărilor improvizate la instalația de gaze — uz casnic, din imobilul avariat al petentei, neavizate de organele competente. Privind instalația subterană de gaze a unității, aceasta a fost proiectată de un institut de specialitate, actualul I.P.I.U. București în 1967, executată în 1968 de constructor autorizat — I.C.P. Ploiești și exploatarea, întreținută, revizuită și verificată conform normativelor în vigoare, în mod corespunzător. Astfel, prevederile normativului I 7-1976 de a efectua verificarea instalațiilor interioare la 2 ani și revizia la 10 ani s-au respectat conform documentelor prezentate de unitate, comisiei și organelor de anchetă.

Infiltrațiile de gaze în spațiile limitrofe unității s-au datorat permeabilității solului, deși în incintă nu s-au depistat emanații, nici înainte de accidente și nici cu ocazia verificărilor periodice, conform normativului în vigoare.

Considerăm că infiltrațiile de gaze și acumularea lor în spații închise, existența emanațiilor rebelle, sporadice, pînă la concentrația limitei de explozie sînt fenomene ce constituie accidente tehnice imprevizibile.

Alături de grelele pierderi suferite de tov. Iordache Paula, colectivul unității a sprijinit direct, cu forțe umane și materiale la refacerea completă a locuinței avariate, a instalației sale de gaze și de lumină, refăcîndu-le în conformitate cu normele tehnice în vigoare.

Sîntem profund impresionat de situația tragică a petentei și ne exprimăm încă o dată, toată compasiunea umană față de grelele pierderi suferite, ce vor umbri pentru totdeauna viața și interioarele de conștiință ale celor implicați în acest eveniment nedorit.

Director ing. V. Păsculescu

N.A. Apreciam și mulțumim Întreprinderii Sticla Prahova pentru promptitudinea și grija cu care a redactat răspunsul său și așteptăm în continuare opinia procuraturii.

NICOLAE CRISTACHE ■

Suflet de butelie

„...Eu vreau butelia MEA!” — mi-a strigat, cu glas răgușit, bătrîna, la plecare; și numai strigăt nu era acesta: era durere! În cadrul ferestrei deschise eu mă aflam în curte, tocmai îmi luam rămas bun de la cele două femei — vecine cu Anastasiu Elisabeta, în vîrstă de 81 de ani — care sesizaseră cazul redacției noastre; în cadrul acestei ferestre deschise către lumina verii de afară, chipul bătrînel, profilat pe întunericul sumbru al încăperii pe care n-a mai părăsit-o de luni de zile, chipul acesta brădat de amărăciune, singurătate și boală, părea însăși expresia neputinței.

„Vecinele se numesc Teodora Gheorghian și Berta Ion, locuiesc împreună cu Anastasiu Elisabeta, pe strada Tepeș Vodă nr. 158 A, sectorul 2. I-au purtat și îi mai poartă încă de grijă bătrînel, locuiesc în aceeași curte de 30 de ani, dar nici ele nu mai sînt tinere, și apoi ocele ce s-au petrecut cu sărmana femeie le-a revoltat, și asta pe bună dreptate. Situația a fost relatată și organelor de miliție de la circa 8, și comitetului de cetățeni;

nu s-a putut rezolva nimic. Despre ce e vorba?”

Anastasiu Elisabeta, repet, are 81 de ani, este foarte bolnavă, suferind de mai multe afecțiuni, nu se mai poate îngrijii singură, este necesar ca cineva să se ocupe în permanentă de supravegherea și îngrijirea ei. Nu are cu ce să se spele, nu are pe ce să-și încălzească un ceai... și asta mai ales, începînd cu data de 6 ianuarie, cînd nora surorii sale bune (Demeter Marghit), pe nume Cornelia Demeter (domiciliată în strada Aleea Barajului Dunării nr. 24, bloc 21 C, scara A, apartament 36, sector 2), în loc să o ajute pe bătrîna, cit de cit, profitînd de neputința acesteia, a pătruns împreună cu încă o persoană în camera bolnavei luîndu-i (citește: furîndu-i) butelia de aragaz!... Fapta s-a comis în lipsa Elisabetei Anastasiu și astfel bătrîna s-a pomenit în plină iarnă fără foc (femeie nu avea și nici nu i-a adus nimeni), fără posibilitatea, cum spuneam, de a-și face măcar un ceai. Pretextul furtului a fost acela că, vezi-doamne, suferîndă nu ar mai fi în toate mințile, că ar putea să

dea foc la casă... drept înlocuitor însă (și de aici se poate deduce cu ce fel de „suflet” avem de-a face!), i-au lăsat un... reșou electric (!!) — mult mai periculos, dacă ne gîndim la un posibil incendiu); dar cu mult, cu nepermis de mult mai costisitor pentru biata femeie, care trăiește numai dintr-o pensie modestă... Niciodată Cornelia Demeter, și nici soțul ei Picki Demeter, nu i-au dat vreun ajutor bătrînei cu care, oricum, nu-i așa?! erau rude! Singurii care au mai ajutat-o au fost cele două vecine, și, mai de curînd — adică de vreo două luni și ceva — încă un om de inimă, Gică Pirvulescu, om trecut ca vîrstă de jumătate de veac, care vine uneori cu sertășul cu mincare, sau o ajută pe suferîndă să se spele... acesta fiindu-i un fel de nepot prin alianță. Dar cit poate ajuta un astfel de om?!

„Este evident pentru oricine că furtul buteliei a avut un cu totul alt scop: acela al fricii ca nu cumva bătrîna să înstrăineze butelia, înainte de a... dar să lăsam.

Este inadmisibil, este revoltător gestul unor astfel de oameni de a lăsa fără un ultim sprijin (pentru un vîrstnic, o butelie este un sprijin incomparabil, poate de neînțeles pentru

niște oameni cu suflete mai goale decît goul dintr-o butelie inexistentă!), socotim că întreprinderea la care lucrează cei doi soți — și anume Cooperativa „CARTONAJUL” — conducerea acestei întreprinderi împreună cu organele de resort ale Consiliului popular al sectorului 2 al Capitalei, pot și trebuie să ia măsuri urgente pentru rezolvarea acestui caz. Dacă din punct de vedere afectiv niste rude ale Elisabetei Anastasiu nu mai au nimic de zis, dacă acestea, în loc să asigure cît posibil suferințele unui bolnav și vîrstnic, au preferat să se murdărească, sustrăgîndu-i un ultim mijloc de existență — asta e treaba lor! Cetățeană Elisabeta Anastasiu însă are dreptul la ceea ce îi aparține și opinia publică trebuie să-și spună cuvîntul.

Sîntem conștienți, cei de la „CARTONAJUL” nu vor rămîne indiferenți la mesajul nostru; și asta cu atît mai mult, cu cît institutia în cauză — și unde lucrează cei doi soți, deci se prezintă probabil zilnic la slujbă — se află la nici 200 de metri distanță de adresa menționată la începutul acestor rînduri; adică pe aceeași stradă, Tepeș Vodă, la numărul 60!

HORIA PĂTRAȘCU ■

Flacăra la dispoziția dumneavoastră

Un om respiră liniștit

■ Vă rog să publicați câteva cuvinte de mulțumire adresate echipei de medici de la secția de chirurgie cardiovasculară din Tirgu Mureș. Sint peste doi ani de când această echipă condusă cu mult suflet de doctorul Radu Deac mi-a efectuat cu succes o operație de înlocuire a valvei mitrale (operație pe cord deschis). Am apelat la doctorul Radu Deac atunci când nu mai aveam nici o speranță, când viața mea era un calvar și vroiam să pun capăt cu orice preț chinurilor și neputinței. Inchipuiți-vă ce bucurie îl poate încerca pe un om

trecut prin toate acestea și care acum umblă normal, respiră liniștit, urcă scările a patru etaje fără să obosească, își poate duce fetița de mină la câmin, la plimbare și, după trei luni de concediu (după operație) și-a reluat activitatea profesională cu program normal. Doreș doctorului Radu Deac și celorlalți din echipa sa să aibă o sănătate de oțel și mihi mereu tinere încât să mai poată mulți ani să aline suferințele bolnavilor de inimă și să readucă bucuria în familiile lor. (Sabin Bogdan, Baia Mare, bulevardul Unirii 14 A/34)

• Sesizări, propuneri, soluții — un dialog fructuos între cetățeni și autorități •

■ Mă numesc Gabriela Umberto și sint de origine din Italia. Ascult aproape în fiecare joi seara emisiunea „Radiocenacu Flacăra” și îmi place foarte mult. Admir faptul că dumneavoastră înveseliți sufletele tuturor tinerilor din România. Faceți ca acești tineri să înțeleagă mai bine ce fericiti pot fi în pace și ce tragic este un război. Și eu sint acum cetățean român, am 16 ani și sint în România de 10 ani. Învăț la Liceul Industrial „Timpuri Noi” din București. Sintem la liceu un grup mare de elevi care vă admirăm foarte mult. Iubim muzica rock, folk și poezia. Aș vrea ca la emisiunea dumneavoastră de joi să ascultăm mai multe melodii ale celebrei formații Beatles și să-l ascultăm pe regele rock-ului, Elvis Presley. Vă iubesc pe toți din Cenacul Flacăra că faceți tinerii fericiti.

■ Consiliul popular al județului Vrancea (adresa nr. 794 din 15 iunie 1984): În urma verificării celor semnalate de Zoia Chirică din Odobești, biroul executiv al consiliului popular al acestui oraș i-a repartizat o garsonieră în blocul ce se construiește în prezent în zona centrală a localității. Blocul se află la finisaj și în cel mult o lună de zile se va putea muta în noua locuință.

■ La scrisoarea Emlei Manea din satul Stoborăști, comuna Tufeni, județul Olt, ne răspunde Uniunea Centrală a Cooperativelor Meșteșugărești: Cere-rea petiționarei a fost soluționată și ea a fost încadrată la Cooperativa „Arta meșteșugărească” Slatina.

■ UJECOOP Botoșani: Cele sesizate de tovarăsa Hritcu (Marica) Rodica au fost soluționate în mod favorabil, susnumita fiind încadrată pe un post corespunzător pregătirii sale profesionale.

■ Secară Vasile și Viorela, părinții fetiței Secară Elena-Marinela, în vîrstă de 15 ani, anunță dispariția acestela de acasă, pe data de 2 iunie. Are 1,68 m,

ochi căprui și este îmbrăcată în pantaloni relați de culoare gri, pantofi negri, bluză bej. Cei care pot da relații sint rugați să o facă la adresa părinților, comuna Brebu, jud. Prahova.

■ Sint 4 ani trecuți de când sotel serei mele a plecat să cumpere piine și n-a mai venit. El avea atunci 78 de ani și n-avea acte la el. Soră mea este bolnavă și are acum 82 de ani. Dosarul cu actele care o îndreptătesc să primească pensie se află la Circa de miliție 18, sect. 5, ca să se facă un referat cu cele constatate. De 4 ani și 6 luni de când mă interesez aud același refren: „veniți săptămîna viitoare”. (Marioara Niculae, Strada Somesul rece nr. 2, vila 8, ap. 7, sectorul 1).

■ Ion Pescaru din București, bulevardul Metalurgiei nr. 23, bloc. M8, etajul 5, ap. 10: „De 13 ani locuința imi este mereu degradată din cauza defectu-nilor instalației sanitare din apartamentul de deasupra, locuit de Ștefan Popa. În urma unei hotărîri judecătorești din 1982 trebuia să-mi plătească 2.327 de lei, să repare instalația, să facă dezinfecția casei, dar n-a făcut nimic, iar banii i-am primit în 1984 cu mandate de cite 47 de

lei sau 100. A dat foc locuinței de mai multe ori. Mișună plognițele și gîndacii, dar cei din comitetul de bloc se dezinteresează, pentru că dinși stau mai jos și nu sint deranjați. Acum Ștefan Popa a fost condamnat a doua oară pentru escrocherii și vagabondaj, casa parazitului e încuiată, cu instalația tot defectă. Eu sint bătrîn și nu mă ajută nimeni”.

■ Sint șeful atelierului de croitorie din comuna Cristian, județul Brașov. În dimineața zilei de 2 mai 1984 am aflat că, noaptea, autori necunoscuți au spart geamul, au tăiat lacăul și au furat stoffe în valoare de 53.099 lei. De a doua zi, l-am însoțit pe șeful postului de miliție, la solicitarea lui, în București, apoi prin mai multe sate din județul Dimbovița, ca să-i aresteze pe toți cei 5 infractori. Intreaga stoffă a fost recuperată. În timpul deplasării, șeful de post mi-a spus că, în afară de alți cetățeni care l-au ajutat să-i descopere pe hoții, au fost și 4 elevi de la Școala generală Cristian și anume: Ortenzia Barbu, Gheorghe Barbu, Gigi Cenuse și Sebastian Nalcu. El au fost felițitați în fața careului școlii și fotografiați pentru panoul de onoare al comunei. Șeful de post mi-a spus, cînd l-am felițitat: „Nea Mitică, eu n-am făcut decît ceea ce trebuia să fac”. (Dumitru Tret, Rîșnov, strada I. L. Caragiale nr. 71).

■ Andrei Toma din București, strada Pădureni nr. 10, bloc 53A, scara 2, ap. 13, sectorul 6, a cumpărat la 25 decembrie 1983, de la O.C.L. Tehnometal Unitatea nr. 71, un televizor Diamant 249. Acasă, aparatul nu mai funcționa ca în magazin: imagine triplată, deformată, neclară. Specialistul trimis de reprezentanța tehnică a întreprinderii Electronica a spus că nici nu va funcționa bine pînă cînd nu se va instala antenă colectivă la bloc. Ulterior televizorul, chiar cu o antenă cu 6 elemente, merge mai rău: după 5 minute de la pornire îl dispare total imaginea. Depanatorul îl cheamă pe om cu aparatul la atelier, contrar obligațiilor scrise în condițiile de garanție. După ce a plătit un lucru de care nu s-a putut folosi, cetățeanul cere cu justificare ca întreprinderea producătoare să-l schimbe ori să-l repare totuși aparatul. El, cetățeanul, merită să i se ceară scuze, nu să fie purtaș pe drumuri.

■ Vă scriem în numele celor peste două sute de navetiști din satul Brătești, comuna Șirna, județul Prahova. Drumul din sat este de ani de zile degradat, cu gropi și bălți, în unele locuri cu 20—30 de centimetri sub nivelul terenului arabil. Conducerea C.A.P., în loc să transporte gunoiul de grajd pe cîmp cînd terenul era înghețat, îl cară acum, depozitîndu-l pe laturile drumului (șanțuri nu mai există) în șiruri înalte de peste 1 metru și lungi de circa 500 de metri, micșorînd partea carosabilă. Dejecțiile cărate de apa de ploaie stagnează pe drum. Cum la noi este capăt de linie, sintem în pericol ca autobuzele I.T.A. (nouă curse zilnic numai spre Ploiești) să nu mai vină pe un asemenea drum. Prin apeluri la conducerea comunei și la direcția județeană de drumuri n-am obținut decît promisiuni. (Vasile Șerban, Marin Ștefan, Păun Mazilu).

■ Direcția organizare și control, personal, învățămînt din UCECOM ne transmite răspunsul U.J.C.M. Telemann dat Ecaterinei Băcanu din Tr. Măgurele, la scrisoarea trimisă de ea revistei. Citim: „Inventarul din 30 septembrie 1983 nu a fost valorificat (Din vina cui? Cine era interesat? Nici un cuvînt!!! n.n.) și nici nu mai poate fi acum înregistrat, deoarece s-a făcut un nou inventar care a cuprins întreaga perioadă de gestiune. Dacă acum s-ar înregistra acest inventar,

cînd s-a constatat plus de gestiune, aceasta ar duce la mărirea lipsei constatate la inventarul din 5 ianuarie 1984). (N.N.: Acest text bătîmjit — și transmis revistei cu seninătate de UCECOM — este făcut parcă anume ca să nu se mai înțeleagă nimic, deși este semnat de Florea Ivănică — președinte, Maria Gorgan — contabil șef și Justin Popescu — șef birou organizare, personal, învățămînt.) Se mai spune că mașina de cusut solicitată pentru dotarea secției a fost repartizată. Apoi alt paragraf de o nesfîrșită candoare; „Avînd în vedere că tov Stela Codrea a fost scoasă din munca de gestionară ca urmare a faptului că a fost găsită cu lucrări nebonificate, iar actuala conducere a cooperativei a reînscadrat-o în funcția de responsabilă de secție, conducerea uniunii a indicat conducerii cooperativei „Munca Colectivă” Turnu Măgurele să ia măsuri urgente de schimbarea acesteia din funcție și numirea unei alte responsabile corespunzătoare, tov. Codrea Stela rîmînd simplă lucrătoare”. Clar: sintem asigurați că o situație imorală se va repara; dar de ce nu se sancționează imoralitatea?

■ Lucreția Sofia Bucureșcu din București, strada Arad nr. 28, căreia viscolul din februarie i-a smuls o parte din acoperișul casei, s-a adresat la ADAS pentru acordarea unui sprijin, cu două scrisori recomandate: la 6 martie și la 4 aprilie a.c. N-a primit nici un răspuns. Nu știm dacă, în situația dată, cei solicitați sint obligați s-o ajute dar știm că sint obligați să-i dea un răspuns.

■ La scrisoarea Teoderei Cirip din București, strada Jiencasca nr. 7, bloc 33, ap. 48, care solicita restituirea sumei achitate în contul imobilului pe anul 1984 pentru imobilul demolat, ne răspunde Consiliul popular al sectorului 3 că „suma achitată în plus i-a fost restituită”.

■ Primim de la I.C.V.L.: Referitor la scrisoarea lui Radu Televeanu, beneficiarul apartamentului nr. 37 din blocul 24A, strada N. Titulescu, vă facem cunoscut că, în urma verificărilor, s-au constatat deficiențe de construcție pe care ACM 7 s-a angajat a le remedia pînă la 30.VII.1984. N.N. Mai este o săptămîna.

■ Posesori de cont personal CEC — pensionari fiind — am cerut, conform reglementărilor în vigoare, ca banii ce-i datorăm pentru lumină, apă, telefon, impozite etc. să ne fie reținuți din cont. Toate bune, cu excepția impozitului pe clădiri pe care l-am plătit majorat în acest an. Cei de la circumscripția financiară spun că n-au obligația unei evidențe a acestor debitori. Nu știu cum se descurcă ceilalți creditori, dar din partea lor nu avem necazuri. (Aurel Ionescu, strada Timișanei 38, Constanța).

■ Consiliul popular al municipiului Iași: În prezent s-a găsit o rezolvare ca tovarășul Mihai Abuzilolea să lucreze ca buldozerist la întreprinderea de execuție și exploatare a lucrărilor de îmbunătățiri funciare Iași.

■ Direcția personal și învățămînt din Ministerul Industriei Chimice (în legătură cu scrisoarea trimisă redacției de un grup de oameni ai muncii de la întreprinderea de prelucrare a maselor plastice Cehu Silvaniei în care erau sesizate incorectitudinile ale directorului, neregulile în unitate, o atmosferă de lucru necorespunzătoare): Aspectele sesizate au fost cercetate și vă informăm că o parte din ele s-au confirmat, fapt pentru care cei vinovați au fost sancționați, inclusiv, directorul Valer Morar.

Aurelia Nestor, medic, care ni s-a adresat în sensul de a fi ajutăată să poată face un schimb de garsonieră de la etajul 11 la un etaj inferior, accesibil vîrstei și sănătății dînsel, aduce pe această cale mulțumiri cu o deosebită considerație tovarășei președintă a Biroului Executiv al Consiliului popular al sectorului IV București — tov. Frusina Teșmău — atît pentru înțelegerea și omenia de care a dat dovadă față de problema dînsel, cit și pentru modul în care întreg colectivul pe care îl conduce, a înțeles să-și facă datoria cu promptitudine și eficiență exemplară.

■ Aurel Virgil Ionescu, București, bulevardul 1 Decembrie 1918, nr. 51, bloc J38, scara D, ap. 47: M-am numărat printre pacienții tov. doctor Florea Dinu în anul 1979 cînd am suferit de o pareză de nerv facial dublă, nerezoalvată prin tratamentul prescris la Spitalul nr. 9. M-am adresat atunci acestui medic și, după un tratament de 60 zile — timp în care mi s-au efectuat 12 sedințe cu aparatul DIMISTOMA — mi-am revenit și am putut să-mi continui serviciul. Vreau să sprijin revista în cazul doctorului Florea Dinu căruia îi port un deosebit respect.

■ Vă mulțumesc pentru că m-ați ajutat în găsirea unui manual de „Tehnologia creșterii animalelor domestice”. În urma publicării rîndurilor mele în această pagină, cineva mi-a trimis cartea. Persoana care a făcut acest gest pentru care îi mulțumesc este Viorela Alionte, din Murgeni, județul Galați. (Dumitru Uliuliuc, Cîrnicești, județul Iași)

■ La scrisoarea lui Petre Mihoc din Certeze (Țara Oașului) Ministerul Muncii ne răspunde: Direcția pentru probleme de muncă și ocrotiri sociale a județului Satu Mare, analizînd situația, i-a aprobat confecționarea unui cărucior de salon Tip B. A și trimis comanda nr. 7793 din 15 iunie 1984 la întreprinderea de produse ortopedice și protezare București. I.P.O.P. îi va comunica data livrării căruciorului solicitat. Mulțumim și noi.

■ Gherghina Stăvăr, comuna Independența, județul Galați: Am fost gestionară la cooperativa de consum din comună și în urma unei revizii am fost trimisă pe nedrept în judecată și mi s-a desfsăut contractul de muncă. Am prezentat în instanță acte că sint nevinovată, a fost suspendat procesul, iar dosarul casat. Uniunea mi-a promis că voi fi reîncadrată. Președintele cooperativei a dat avizul pentru reîncadrarea mea, dar n-a vrut contabilul șef Ion Tutu, care mi-a spus că n-am ce căuta acolo cit e el șef. Acum, în locul meu a încadrat o persoană care are la activ două condamnări ca gasionară la alimentarea nr. 2 din comună.

■ Consiliul popular al municipiului Iași: În prezent s-a găsit o rezolvare ca tovarășul Mihai Abuzilolea să lucreze ca buldozerist la întreprinderea de execuție și exploatare a lucrărilor de îmbunătățiri funciare Iași.

■ Vă informăm că am trimis tovarășei Elena Mangeac două stropitori de cea mai bună calitate, prin colet P.T.T.R. nr. 527412/6 iulie 1984, bineînțeles cu scuzele de rigoare. (Iuliu Mate, inginer-șef I.U.P.S. „9 Mai”, Lugoj.) N.R. Scrisoarea Elenel Mangeac din București a apărut în această pagină la 29 iunie a.c. și sesiza că a cumpărat două jucării (stropitori) defecte. Mulțumim și noi producătorului pentru promptitudinea și calitatea reacției sale.

■ Ministerul Industrializării Lemnului și Materialelor de Construcții: Urmare publicării în revista FLACĂRA din 22 iunie 1984 a articolului „Scuze pe banii statului”, un colectiv din cadrul MILMC și CPL București a efectuat o analiză temeinică la Combinatul de prelucrare a lemnului din Piatra Neamț și a rezultat că deficiențele semnalate în articolul menționat se confirmă. Pentru remedierea defecțiunilor constatate s-au stabilit și luat măsurile necesare și au fost aplicate sancțiuni unui număr de 7 lucrători cu muncă de răspundere din cadrul CPL Piatra Neamț, Centralei de Prelucrare a Lemnului București, și MILMC care nu s-au ocupat în suficientă măsură pentru buna desfășurare a activității de producție, depozitarea corespunzătoare a produselor, utilizarea rațională a utilajelor, etc.

■ În numele a patru familii de colocatari, ne scrie Gheorghe Ghendel din Petroșani, strada Friedrich Engels nr. 3: În calitate de fost proprietar, al terenului expropriat de organele C.F.R. pentru dublarea liniei ferate, încă de cînd s-a prezentat proiectul pentru măsurători i-am arătat că pe parcela unde urma să se construiască dublura liniei eu am condus de apă potabilă de la care se alimentează toate familiile din imobil. Proiectantul a spus că lotul care va construi linia ferată va muta conducta. Ulterior, inginerul Traian Constantinescu care a condus lucrările (un lot al șantierului 34 C.F.R. Deva) a promis și dînsul că va muta conducta, dar nu s-a ținut de cuvînt, a basculat pămînt și a construit linia peste conductă. Liniă s-a dat în circulație de mult. Eu, pentru mutarea conductei, am depus la registratura șantierului trei cereri, prima la 23 aprilie 1980. La nici una nu mi s-a răspuns. Mai arăt că, deși le lăsasem un metru în plus față de ce a fost expropriat, pentru protecția gardului, au împins balastul cu buldozerul pînă în gardul de scîndură pe care mi l-au rupt.

■ Ministerul Educației și Învățămîntului: În legătură cu scrisoarea prof. Georgea Diaconu din Vaslui, prin care semnală unele lipsuri în activitatea conducerii Liceului Industrial nr. 3 Vaslui, vă comunicăm că aspectele sesizate au fost verificate cu toată atenția de către organele noastre și, intrucît multe dintre acestea s-au confirmat, conducerea ministerului a dispus măsuri disciplinare corespunzătoare printre care: sancționarea cu „avertisment” a tovarășilor Constantin Polană — director, Viorel Dumitrașcu — director adjunct, Nicolae Popa — contabil șef, și sancționarea cu „mustrare” a inginerului Dan Voinescu. De asemenea s-a dispus ca, începînd cu anul școlar viitor, actuala conducere a liceului să fie înlocuită.

■ Pavel Cristea din satul Roșia, județul Arad a cumpărat în acest an — de la „Librăria Universității” din Timișoara — o carte apărută în 1983 în Editura Sport-Turism, cu titlul „Handbal, antrenamentul echipei masculine”, în cuprinsul căreia a găsit forme și metode de antrenament pentru pentatlon modern. Ar dori să-i comunice sportivă editură ce carte despre pentatlon trebuie să cumpere ca să aile totul pesppe handbal.

Pagină realizată de DORIN GHERGHINESCU ■

● „Flacăra” nu ia în considerare scrisorile anonime și nu primește acte originale. Scrieți-ne cit mai concis. Și nu uitați să vă iscăliți. Precizați eventual telefonul unde vă putem găsi. Audiențele se țin zilnic între orele 10—13.

Vinul de viață lungă: munca

INTELIGENȚA
ROMÂNEASCĂ
ÎN ACȚIUNE

● Încă un român în Who's who in the Science ● Membru de onoare pe viață ● Complexele și bucuriile lui Gabriel ●

Două distincții și tot atâtea nedumeriri

1983 a însemnat, am mai scris, un an de deosebite satisfacții profesionale pentru doctor inginer Dinu Moraru, șeful Laboratorului de combaterea umidității în construcții de la INCERC București. Dar nici 1984, vă veți lămuri, nu pare să fie altfel, căci reputatul inventator, ales anul trecut membru al Academiei de Științe din New York și academician al națiunilor, distins cu Premiul mondial cultural („World Award for Culture”) oferit de Centro Studi e Ricerche delle Nazioni (organism afiliat O.N.U.) cu sediul în Italia, a primit recent noi semne privind prețuirea de care se bucură activitatea sa în aria științei și tehnicii contemporane.

Invitat să țină un curs (de măiestrie la creației științifice) la Academia Națiunilor, la Geneva, Dinu Moraru a fost declarat, nu demult, membru de onoare pe viață al Camerei sindicale a inventatorilor elvețieni, iar una dintre realizările sale, spirala focalizată, a fost medaliată cu argint la Salonul mondial de invenții de la Bruxelles, Belgia.

Rod al cooperării tehnice româno-elvețiene, avându-l drept coautor pe Gustave Ray, spirala respectivă („serpentin focalizată”) nu reprezintă altceva decât un mod nou, original și eficient, de folosire a energiei solare în scopul obținerii apei calde. Construcția ei e cit se poate de simplă, o spirală montată într-o oglindă parabolică pliantă, dar principiul e, față de soluțiile clasice, invers. În sensul în care apa supraîncălzită nu mai circulă, așa cum se întâmplă în mod obișnuit, dinspre exteriorul serpentinei spre interior, ci în direcția opusă. Invenția a făcut, cum era legal și firesc, obiectul unui dosar O.S.I.M., deschis în 1983. Deschis și, spre stupefarea autorului, închis imediat, căci avizul științific n-a venit! Nu că ar fi întreprins, asta ar mai fi putut fi o seuză, dar INCERC, adică institutul

la care lucrează Dinu Moraru, a apreciat că instalația nu poate funcționa! Nici măcar n-au înțeles procedeele, ne-a spus, nu fără mîhnire, inventatorul. Întrebarea care se pune, și ea firească, e însă alta: cum de-a obținut serpentina în discuție o distincție atât de onorantă, nu doar pentru Dinu Moraru, ci pentru întreaga știință românească, la Bruxelles?! Să fi fost organizatorul Salonului mondial atât de naivi încît să premieze o invenție futilă?! Să dăm și răspunsul: greu de crezut. A operat mai degrabă, să ne fie cu iertare, invidia „colegială”, căci succesele șefului Laboratorului de combaterea umidității, mai mari sau mai mici, mai vechi sau mai recente, au avut darul s-o stîrnească. Știm, Dinu Moraru nu-i un om comod. Are, ca orice om, probabil și gesturi care pot deranja. Dar asta-i una, nimeni n-are la INCERC obligația să-l iubească, și a-l minimaliza munca și creația, de atîtea și atîtea ori elogiate, a-i așeza în cale tot felul de obstacole și mîhniri, e altceva, mult mai grav. Am fost tentați, recunoaștem, să credem la un moment dat că Dinu Moraru, indiscutabil, un om meritos, exagerază. Dar el, în încheierea discuției, ne-a mai furnizat un argument, inatacabil, legat de absența sa de la Expoziția națională a invențiilor, inaugurată nu demult la „Dalles”. Aș fi avut câteva lucruri frumoase de prezentat acolo, măcar procedeele de combaterea foulingului la nave, ne-a zis, dar n-am aflat despre deschiderea expoziției decât vizitînd-o?! Serviciul de invenții de la INCERC ar fi avut, nu-i așa, datoria să mă înștiințeze, dar s-a temut, probabil, că iarăși voi lua premii și acest lucru, regret s-o spun, i-ar fi deranjat?!

Revendică Dinu Moraru ceva? Nu, e doar contrariat și, ca orice om într-o astfel de situație, trist. Spre a-i mai diminua din necaz, să dăm câteva detalii despre ideea sa privind foulingul, depozitul de alge și moluste format pe navele imersate, invenție realizată împreună cu inginerii Constanta Moraru și Dumitru Topală, avînd Hotărîrea O.S.I.M. 1355 din 28.01.1983. Împotriva foulingului se luptă de mai mulți ani și pe mai multe căi, căci el, ducînd la îngreunarea vaselor, obligă la un consum sporit de combustibili. Bătălia contra foulingului nu e decît un aspect al uneia mai ample, de economisire a energiei, fiind ea, lesne de dedus, foarte actuală. Ce-a făcut Dinu Moraru? A găsit, după minuțioase cercetări de laborator, un amestec, vopsea pe bază de rășini epoxidice și împilătură de sticlă, care împiedică depunerile, antrenînd economii importante de combustibili. Mai multe șantiere navale din țară, cel de la Constanta, cel de la Tulcea etc., și-au manifestat interesul

față de această invenție, care și-ar fi justificat, din plin, prezența la „Dalles”. Nu ne rămîne, înainte de a pune punct acestei relatări, decît să-l felicităm pe Dinu Moraru pentru noile distincții, ce dovedesc, o dată în plus, valoarea și

vitalitatea inteligenței românești, și să-i urăm spor la treabă. Nu fără a-i aminti o vorbă veche: nimeni nu dă cu pietre în pomii fără roade!

OVIDIU IOANIȚOIAIA ■

Trăind așa cum îi învață și pe alții să trăiască,

Medicul Mihai Zavergiu a împlinit 90 de ani

La vîrsta patriarhilor, doctorul Mihai Zavergiu demonstrează în continuare o vitalitate debordantă și același optimism molipsitor. Secretul acestei longevități — se grăbește el să ne asigure — îl constituie practicarea zilnică a metodei de revitalizare celulară, concept și procedeu ce-i aparțin deopotrivă și despre care revista noastră a publicat o primă relatare în ianuarie 1978.

În fapt, omul și metoda se explică și se completează și asta deoarece, inițindu-și discipolii, doctorul Zavergiu oferă în primul rînd exemplul vieții sale. Prin practicarea automasajului, pacientul devine propriul său medic și viceversa. Momentul aniversar se constituie tocmai de aceea într-un veritabil examen critic și reprezintă cel mai definitiv atestat privind eficiența și valoarea metodei terapeutice practicate vreme de 20 de ani.

Ei bine, cînd și cum s-a născut metoda ce-i poartă numele? Revitalizarea celulară prin vasodilatație periferică totală este, ca multe alte descoperiri ale științei, rezultatul unei întâmplări deloc întîmplătoare. Cu ani în urmă, povestește doctorul Zavergiu, am contractat o afecțiune dermală în zona toracelui. M-am adresat unor specialiști în boli de piele care mi-au propus un tratament medicamentos. În timp ce mă întorceam acasă, mi-am amintit o întâmplare din copilărie. Eram de vreo 7-8 ani cînd m-a apucat o durere îngrozitoare de cap. I-am spus mamei mele și ea a stabilit pe loc diagnosticul: boala de dochi. S-a apucat de îndată să stingă un cărbune în apă, să mă descinte și mai ales să mă frece la temple cu oțet. Masajul a făcut să-mi treacă durerea. Ei bine, amintindu-mi toate acestea, mi-a venit ideea introducerii automasajului în terapia curentă. Îmbunătățirea circulației sîngherine are ca efect curățarea țesuturilor de toxine, endotoxine și săruri cantonate în diverse puncte ale organismului, că ne această cale, se elimită cauza principală a maladiilor degenerative. Am trecut la fapte și ca primă măsură am început să-mi automasez tegumentul toracelui. După cîteva luni petele au dispărut fără

să iau vreun medicament. Am conceput atunci o metodă de masaj total asociată cu mișcări și dietă alimentară. De la o săptămîină la alta am început să prind putere, poftă de viață, bolile au început să mă ocolească, iar sechelele maladiilor anterioare să dispară una câte una.

Metoda „Zavergiu” a fost adusă la cunoștința publicului larg prin intermediul revistei noastre. Îndată după apariția articolului, pe adresa autorului (str. Caragea Vodă 21, sect. I București), au început să sosească sute de scrisori. Plin de solicitări, medicul le-a indicat tehnica automasajului. De atunci și pînă azi, metoda vasodilatației totale prin automasaj zilnic și-a demonstrat eficiența în ameliorarea sau chiar vindecarea celor mai felurite afecțiuni: reumatism, redori articulare, cardiopatie ischemică, discopatii cervicale și dorsolombare, nevroză ciclică, migrene, dischinezii etc. De curînd o scrisoare din Oradea (publicată de revista Magazinul) a stîrnit o adevărată furtună: Marcel Morar (str. Mihai Eminescu 5) ne înștiințează că prin automasaj s-a vindecat de scleroză în plăci. Exemplul a fost urmat și de alții și iată că o nouă pacientă, Axenia Florea, din Horodniceni Suceava, afectată de aceeași boală, a înregistrat un pronunțat tonus muscular. În sfîrșit, Dumitru Furnică (Slobozia Ialomița, str. Ardealului, bloc 4, ap. 14) ne înștiințează că, prin automasaj, a scăpat pur și simplu de următoarele maladii: cardiopatie ischemică, spondiloză, reumatism, nevralgie scapulo-humerală, cefalee, puscure de tromboflebită.

Din păcate, în ciuda acestor rezultate, nici un editor n-a catadicsit să tipărească pînă azi metoda „Zavergiu”. Pacienții și-o procură prin xerografieră, sau adresîndu-se direct autorului. Păcat. Cu toate acestea, nonagenar, optimist și plin de vigoare, înconjurat de stima și grațitudinea miilor de adepți ai metodei, medicul Mihai Zavergiu păsește în cel de-al 91-lea an al vieții sale cu sentimentul și conștiința datoriei împlinite. La mulți ani, stimate doctore Zavergiu!

LIVIU TIMBUS ■

Argument la o mare realizare

Cazul și cazurile dr. Florea Dinu (IX)

Gabriel are 7 ani și de mai bine de un an mica lui ființă e mereu tulburată și răvășită ori de cîte ori iese afară la joacă. Cruzimea aceea involuntară infantilă a tovarășilor de joacă, benignă pentru cei mari, sapă în schimb, adînc în sufletul fragil. Se întoarce în fugă din fața blocului, îl caută cu infrigurare pe tată prin tot apartamentul și-l ia la întrebări, dintr-o răsuflare, nemilos: „Spune-mi, mă, de ce îmi spun copiii Strimbu? Chiar sînt strimbu? De ce m-ai făcut strimbu?” Se repede spre oglindă, deschide gura și o închide, se analizează din toate părțile, și, uneori, se găsește cu adevărat strimbu și cine știe ce-i mai spune lui oglinda încît se pornește pe un plîns în hohote, imposibil de oprit, de liniștit, de consolat, altorii, oglinda, se pare, e mai blindă și dă nedumerit din umeri!

Zorci Marinică, tatăl, subinginer auto la Transchim, Pitești e și mai devastat — nu spune — de asemenea întâmplări ale băiețelului său mai mic. Dealtfel, acest episod nu este decît uvertura, cum îi zice, la drama sa de părinte și un epilog la ceea ce a trăit acest pui de om, de cînd a venit pe lume. Așa cum este, cum arată acum Gabriel, cu o paralizie facială, dreaptă, cu, se pare, și un torticolis, întrucît ține capul pe-o parte iar, mai recent, tatăl a observat cum că ar țîri ușor și piciorul stîng, i se trage de la naștere. Din cauza unor medici care nu și-au făcut, se pare, datoria. „Pe foaia de observație scrie «expulzare violentă», dar a răzbătut în afară vестea — căci desigur, spitalul nu era gol, cînd a născut soția mea — că a fost scăpat din mîni de cel care a asistat nașterea”. Adevărul a rămas doar în cunoștința și conștiința celui ins, acelei persoane, și a celor care au fost martori oculari. După 3 zile s-a constatat că nou-născutul i-a păruns sînge în lichidul cerebral. Prin profesionalitatea și efortul tenace al altor medici copilul a fost salvat, salvat să supraviețuiască, dar cu aceste sechele. Desigur, nu grave față de ceea ce s-ar fi putut întâmpla și totuși, iată, dramatic pentru

un copil în creștere, pentru părinți de copii. Au făcut tot ce-au putut, l-au îngrijit cum au putut mai bine, revărsînd asupra lui toată dragostea și căldura de care poate fi capabil un om, un părinte; a fost mereu în supraveghere și îngrijiri medicale. Doctorul Stosev, de la Spitalul județean Argeș, a făcut, la rîndu-l, tot ce-a putut și tot ce-a știut pentru recuperarea lui Gabriel, fiind, fără îndoială, și una din reușitele sale faptul că băiatul se dezvoltă bine fizic și intelectual. Gabriel e chiar foarte isteț, cu o inteligență cuceritoare. După numeroase alte tratamente și încercări pentru a-i vindeca paraliza facială, dar fără rezultat, în 1983, deci anul trecut, Zorci Marinică se hotărîște să se adreseze dr. Florea Dinu, „despre care citisem în revista Flacăra”. A reușit cu greu să-l programeze, o mare de oameni o mare de pacienți și de însoțitori ai acestora găsea în holul cabinetului ori de cîte ori se ducea la Cîmpina. A reușit și pe Fișa nr. 3726 au început să se adune observații, fiecare fapt constatat după fiecare sedință cu aparatul electronic multifuncțional „Dimistoma”, cu care a vindecat atîtea paralizii, nevralgii de nerv trigemen ca și alte boli din sfera buco-maxilo-facială. Tatăl și fiul încep o navetă obositoare Pitești-Cîmpina, de 3 ori pe săptămîină. „Luam copilul nemîncat de la grădiniță, făcîndu-și somnul de prînz motîind în mașina cu care îl duceam. Acolo rămîneam, de multe ori, pînă tîrziu, pînă pe la orele 22 și chiar după, așa cum ne venea rîndul, și din nou la drum, spre Pitești. Era surmenat pentru copil, chiar și pentru mine. Dacă s-ar fi organizat la Cîmpina un hotel sau o secție cu paturi în spital pentru acești bolnavi ar fi fost cea mai mare binefacere pentru ei, pentru sănătatea lor și a noastră. Cîte ore n-au pierdut oamenii de la serviciu, fie învoiați, fie prin concedii medicale ori fără plată?! Ciudat că nu vrea nimeni să se gîndească la aceste lucruri importante! Ce să vă spun, ce surmenat era dr. Dinu?! Venea dimineața și pleca la miezul nopții, tratînd

calm, egal, pe fiecare. Odată nu l-am văzut enervat, odată nu l-am auzit ridicînd tonul la cineva. Și ce-am înregistrat acolo cu ochii mei și cu simțurile mele e de-a dreptul de domeniul fantasticului. Cine nu crede să întocmească o anchetă printre toți bolnavii înregistrați la cabinetele sale și printre însoțitorii! De ce nu se face așa ceva din partea ministerului, de pildă, sau a altui organism de stat?! Am văzut zeci de bolnavi, făcîndu-se bine sub ochii mei, în mod surprinzător, de la o zi la alta. Venea în aceleași zile cu noi o fetiță din Oltenița. Cu o paralizie mult mai gravă decît a lui Gabriel. Nu putea să închidă deloc ochiul privea cu el fix, în gol, ceea ce îi dădea feișoarei strimbe, cu un obraz căzut pe gît și gura pe la ureche, o înfățișare jalnică, greu de suportat de un părinte. Era de-a dreptul mutilată. După un timp, am văzut-o mișcînd ochiul și nu-mi venea să cred că este același copil; mă ciupeam eu, om mare și om normal, ca să-mi dau seama că nu visez, că sînt treaz. Am revăzut-o apoi rîzînd normal, fără să-i mai fugă gura într-o parte, am văzut-o cu obrazul la locul lui și am descoperit o fetiță drăgălașă care se renăscuse pur și simplu. Tot la fel am cunoscut o fetiță din Tîrgoviște, cu părinții căreia chiar ne-am împrietenit, încît noi o aduceam și o duceam acasă, era în drumul nostru.

Imi venea să ingenuchi în fața doctorului Dinu, nădăduind că același miracol se va petrece și cu Gabriel!”

— Și de ce nu s-a întîmplat?
— Gabriel a urmat doar 12 sedințe; s-a ameliorat mult, urechea care slăsea rigidă, într-o poziție verticală, era și ea atînsă de paralizie, și-a revenit, obrazul s-a ameliorat și el, acum pare doar ușor mai mare față de celălalt și numai cînd ride, cînd zîmbește, gura îi mai fuge spre stînga. Ne îngrijorează cel mai mult gîtul, nu l-am dat atenție pînă acum, credeam că e doar o poziție vicioasă, o predispoziție a lui de a-1 ține aplecat spre dreapta. Tot după tratamentul de la dr. Dinu și-a corectat și vîrbierea, pronunță corect toate consoanele și mai ales pe r pe care nu-l putea articula deloc. Cînd voiam să reluăm drîmurile la Cîmpina, mai ales că și băiatul a mai crescut, s-a mai întărit, am aflat că nu l se mai permite doctorului să lucreze cu aparatul său și asupra unor asemenea boli. Atunci, ce să facem? Ce se fac atîția pacienți care erau în cursul tratamentului și începuseră să se ameliorizeze și să-și facă speranțe? Dacă există undeva în țară o soluție mai bună, un tratament mai sigur decît al dr. Florea Dinu să ni se facă și nouă cunoscut.

CICI IORDACHE-ADAM ■

Cînd toată ziua avem timp liber

● Dresură de șerpi la bar ● Hanul piraților fără pirați ● 90.600 de turiști ●

Pentru a face mai plăcut sejurul celor veniți la Eforie Nord, gospodarii acestei stațiuni au avut ideea de a da în folosință o sală polivalentă la parterul hotelului Meduza. Sala cuprinde două ansamble frumoase decorate de către graficianul Leonte Năstase. Ea are o capacitate de 200 de locuri și poate fi folosită pentru organizarea de simpozioane, conferințe, pentru prezentarea produselor unor firme sau pentru diverse activități de club. În holul hotelului a fost deschisă o expoziție de caricaturi a lui Leonte Năstase cu o tematică „antirăzboinică”. Se pare că desenele sale se bucură de o frumoasă apreciere din partea vizitatorilor. ● Dacă tot ați ajuns în Eforie Nord, nu uitați să treceți neapărat într-o seară și pe la Vraja Mării. Pentru cei care au mai fost acolo în anii trecuți va fi desigur o surpriză plăcută faptul că în clipa de față o uriașă cupolă, ca una de la circ, acoperă întreaga ambianță, permițând astfel ca programul artistic ce se desfășoară aici să nu fie incomodat de intemperii. Vă garantăm că un astfel de program merită cu adevărat să fie protejat de averse pentru a se derula în fiecare seară, deoarece e perfect articulat, are ritm, e deosebit de atractiv. Dar să trecem în revistă câteva din secvențele acestui veritabil spectacol, model de virtuozitate și profesionalism. Mai întâi remarcăm pe prezentatorul Radu Neag, sobru fără a fi plicticos, discret fără a se estompa cu totul. El are rolul de a ne face familiare epocile prin care ne poartă o reprezentare ce-și propune de a aduce vraja circuitului la Vraja Mării. ● În stațiunea Costinești am discutat cu tovarășul director adjunct în probleme de educație Cornel Gogoșă. Acesta ne-a informat cu amabilitate despre variatele tipuri de divertisment care stau aici la dispoziția tinerilor. ● În cele trei restaurante din stațiune — Forum, Tineretului, Perla Mării — cîntă formațiile Cristal din Galați, Compact din Cluj-Napoca și Iris. ● Una din cele două discotecă ale stațiunii — Vox maris — are o capacitate de 200 de locuri. De la 14 la 16 aici sînt propuse vizionări de filme, show-uri în sistem video, iar de la 20,30 la ora 1 se desfășoară program de discotecă. ● Tot aici au loc concursuri de dans, parăzi ale model și mult gustatele evenimente ale alegerii celor mai frumoase tinere din stațiune. Se spune că Miss Costinești e și anul acesta, de la serie la serie, tot mai frumoasă. ● În cealaltă discotecă Disco — ring, în aer liber — pot să danseze 1.000 de perechi. Și aici programul e organizat în doi timpuri. De la ora 13 la 15 se poate participa la audiții muzicale precum și la spectacole sau la întîlnirea cu diverși cîntăreți de muzică ușoară. ● De la 18,30 la 1 se desfășoară programul de discotecă propriu-zis. În vreme ce dansează sau își caută o parteneră (partener) de dans, tinerii pot să urmărească desene animate sau filme de scurt metraj. ● Și în acest an se bucură de apreciere jocurile distractive de pe plajă. Toți cîștigătorii au avantajul de a povesti mai multe acasă. ● Cealaltă grupă de divertisment din stațiunea Costinești se realizează cu sprijinul A.R.I.A. Constanța. Datorită acestei colaborări studenții aflați aici în vacanță au vizionat spectacole prezentate de Teatrul dramatic din Constanța, Teatrul Giulești, Teatrul de Comedie din București, Teatrul „Maria Fi-

Programul Cenuclului Flacăra

Cenuclul Flacăra al Tineretului Revoluționar, organizat de C.C. al U.T.C. și revista Flacăra, condus de poetul Adrian Păunescu, își continuă turneul său pe litoralul Mării Negre, astfel:

CONSTANȚA, stadion — 21 iulie; COSTINEȘTI — 22 iulie; EFORIE SUD — 23 iulie; MEDGIDIA, stadion — 24 iulie; HIRȘOVA — 25 iulie; MANGALIA — 26 iulie; CERNAVODĂ — 27 iulie; propunere: TECHIRGHIOI — 28 iulie; EFORIE NORD — 29 iulie; COSTINEȘTI — 30 iulie; NAVODARI, tabără — 31 iulie; NAVODARI, oraș — 1 august; CONSTANȚA, stadion — 5 august; EFORIE NORD — 6 august; MAMAIA — 7 august; MANGALIA — 8 august; EFORIE SUD — 9 august; propunere: TECHIRGHIOI — 10 august; SATURN — 11 august; MEDGIDIA, stadion — 12 august; COSTINEȘTI — 13 august; NEPTUN — 14 august; CONSTANȚA, stadion — 15 august.

Toate spectacolele vor începe de la orele 20.

Intenționăm ca în zilele libere sau cu probabilități pe litoral să tragem o fugă la Brăila, Galați, Tulcea. Așteptăm opinia eventualelor gazde.

Pentru toată această perioadă, membrii cenuclului își află sediul, ca și în anii precedenți, la hotelul Meduza din Eforie Nord.

lotti” din Brăila. ● De mare succes se bucură și seriile de muzică și poezie organizate deosebi în sala Forum. ● O veste bună: Teatrul de vară din Costinești și-a dublat capacitatea, adică are în acest an 1.600 de locuri.

● Două seri și o după-amiază. ● Mamaia. În prima seară, o seară înnoirată, rece, gata-gata să plouă, am urmărit spectacolele de divertisment pe care Teatrul liric din Constanța le susține, încă

de la începutul actualului sezon, la două din restaurantele de prestigiu ale stațiunii, Orient și Hanul piraților. În cea de-a doua seară, la restaurantul București, am urmărit concertul susținut, în ordinea intrării în scenă de Mircea Bodolan, Zoe Alecu și Mircea Vintilă. În după-amiază dintre cele două seri, am suportat cu stoicism asaltul de un gust inoic pe care obiectele de-așa zisă artă ale bazarului din Mamaia l-au declanșat asupra

Misterele de la Saturn

În îndelungata carieră a Cenuclului Flacăra, cu drumuri nesfârșite, mese pe apucate, somn scurt și patimă pentru cultură, rareori mi-a fost dat să simt în nări mirosul de cloacă, miasma de noroi și de bișniță, să aud cu urechile vijitit nestăvilit al huliganului protejat de prieteni nișel mai sus-puși ca în spectacolul nostru de la Saturn. În plin spectacol, un anume individ din Mangalia a deranjat ordinea publică și a fost invitat de toți cei prezenți afară din grădina. În culise el a continuat să vocifereze, să insulte și să amenințe. Un tânăr militan, cu un înalt simț al datoriei, a vrut să-l legitimeze și să-l îndepărteze de spectacolul la care atentase. Au intervenit împotriva, spre marea noastră tristețe, organizatoarea spectacolului (după cum se autointitula) Ecaterina Nour din Mangalia și „eu, care organizez, că sînt de la I.H.R., eu Nicola Miron”.

— Dorim, cetățene, să ne arătați bilețul cu care ați intrat la spectacol.

— N-am.

— De ce?

— N-am. Eu am plătit 150 lei pe bilet.

— Dar costă 25 lei. De ce n-aveți jumătatea de bilet ce vi se cuvine?

— Noi nu dăm astfel de hirtii, a intervenit arțăgos Ecaterina Nour, noi la toate spectacolele nu dăm contramărfete.

— Dar, uite, cetățeni din grădina ne semnaleză că li s-au revindut bilete reținute la poartă. Pofitiți, cetățeanul Plă-

madă Constantin din municipiul Piatra Neamț.

— În orice caz, ei a avut bilet.

— De unde știți?

— E din Mangalia.

— Cum îl cheamă?

— Ilie Ioan. (Aveam să aflăm mai târziu că-l cheamă Tudosa Nicolae).

— Dar ați văzut că nu știe prețul bilețului.

— A zis și el așa....

— Si cine era cel de la I.H.R., care arbora atîta obrăznicie?

— Mă ajută pe mine. E ajutorul meu.

— Dar știți că ei, cei de la I.H.R., de la restaurantul Pelicanul, au vindut cu 7,50 lei un sandviș care conținea o felie de pîine și o lamă de salam și au zis că așa costă, că fac gramajul per total, că e și remiză, deși se vindea în picioare. Știți că au furat cu în codru toată seara? De cînd costă, la un bufet în picioare, un Pepsi 9 lei, un pahar cu citronadă 13 lei, un sandviș cu cașcaval 6,50 lei?

— Nu am furat. Eu am organizat multe spectacole așa.

Cineva trebuie să limpezească misterele de la Saturn. Prea e păcat de lumina de aici. Și de oameni e păcat. Căci e cel puțin straniu cum se acopereau între ei huliganul Tudosa Nicolae, I.H.R.-istul Nicola Miron și organizatoarea Ecaterina Nour. Ca în filmele cu Nasul.

Rep. ■

P.S. Aflăm, la închiderea ediției, că autoritățile județene Constanța au acționat și acționează prompt pentru limpezirea misterele de la Saturn.

Despre cîțiva oameni care nu fac plajă

Virgil Gîrnă, director coordonator al întreprinderii de hoteluri și restaurante Eforie Nord: „Întreprinderea noastră administrează bazele turistice din Constanța, Techirghioi și Eforie Nord, ponderea mare fiind a acesteia din urmă. În primul semestru al acestui an am fost vizitați de 90.600 turiști, din care 16.000 străini. Față de anul trecut, numărul lor a crescut cu aproximativ 7.000 din care 3.000 străini. Nu în cele din urmă, sintem o unitate economică, cu un plan bine stabilit. Am realizat planul la toți indicatorii. Anul trecut ne-am situat pe locul doi pe țară în întrecerea socialistă din ramura turismului. Trebuie să mai spunem că turiștilor care au devenit... așa cum e normal, din ce în ce mai pretențioși, sintem obligați să le venim în întîmpinare printr-o mai bună organizare, printr-o servare exemplară, prin promptitudine și elasticitate. În așa-zisul sezon mort, deși la noi prin faptul că asigurăm pe toată durata anului tratament balneologic nu se poate vorbi despre așa ceva, am pregătit cu atenție baza materială. Peste 3.500 de lucrători din turism au urmat cursuri de pregătire de inițiere profesională, educație și conștiință profesională, limbi străine. O problemă din cele mai importante este pregătirea fondului de marfă, asigurarea din timp a contractelor cu furnizorii. La acest capitol ne bucurăm de sprijinul guvernului, al Consiliului aprovizionării, al Comandamentului de turism litoral. De asemenea, am avut în vedere îmbunătățirea structurii în rețea, creșterea unităților de plajă, de întîmpinare, diversificarea posibilităților de agrement. În privința

calității serviciilor — anul acesta încă o reclamatie”.

Alexandru Dinu, șeful Biroului cazare, un computer cu memorie prodigioasă, care știe să vorbească cu solicitanții exact așa cum trebuie și, mai ales, să le rezolve dorințele: „Lucrăm în trei schimburi, ca să mă exprim astfel. Am reușit în timp să formăm pentru toate meseriile oameni din localitate care lucrează de ani buni în aceleași unități, pe care le cunosc, le întretin și le exploatează. Continuitatea în cazul acesta mi se pare necesară. Implicarea este obligatorie. Numai la Eforie Nord sînt 16.000 de locuri la cazare. Turiștii sînt organizați însă de multe ori vin pe cont propriu, cu copiii de mînă. Atunci e ceva mai greu. Nimeni nu rămîne neacuzat. Din păcate, locurile stațiunii sînt totuși numărate. Asigurarea unui cazări corespunzătoare, la nivelul cerințelor și a tarifelor, servirea meselor în condiții pe care le oferă marile restaurante au putut fi asigurate prin crearea unei baze corespunzătoare, prin asigurarea unui fond de marfă corespunzător, prin întretinerea și îmbunătățirea dotărilor. Activitatea noastră se desfășoară în văzul tuturor și constituie, așa ne place să credem, o carte de vizită a județului pe care o onorăm: cit mai bine posibil. Și mai știm că un nemulțumit constituie o problemă mult mai importantă decît o mie de mulțumiți. Deci, invitația noastră: Veniți la Eforie Nord și dacă este posibil anunțați-ne din timp”.

George Constantinescu, directorul întreprinderii de legume și fructe Constanța: În lunile iulie și august aprovizionăm 1,5 milioane de oameni, de trei

ori mai mult decît în lunile celelalte. Avem în exploatare proprie 800 hectare legume din care 75 hectare solarii. Asigurăm toată producția de răcoritoare a județului, peste 10 mii tone anual. Din producție proprie contribuim la fondul pieții cu 7-8 mii tone conserve și semiconserve. Asigurăm transportul a peste 10 mii tone legume și fructe pe an. De la Navodari la 2 Mai funcționează peste 300 de unități ale întreprinderii noastre. Pentru aprovizionarea lor întocmim grafice săptămînaie și zilnice pe care le reactualizăm de cîte ori pe rețea intervine ceva. Avem peste 160 de furnizori, toate C.A.P. din județ. În plus, livrăm capitale și unor centre muncitorești peste 15.000 tone legume și fructe. Desfacem toată gama de produse. Deținem premii pentru cele mai mari cantități de fructe și struguri desfăcute, pentru cea mai bună servare, pentru modul de prezentare deosebit. O atenție deosebită am dat-o pregătirii vînzătorilor. Pentru vîntor am contractat două clase de pregătire postliceală de vînzare legume-fructe. Comerțul stradal are peste 160 de puncte. Avem expoziții permanente în toate stațiunile. Avem o nouă fabrică de sucuri. Depozitele cu temperatură controlată asigură o calitate deosebită produselor noastre. În cadrul întreprinderii lucrează peste 2.000 de femei. Fiecare compartiment este dirijat de dispeceratul întreprinderii și de ofițeri de serviciu. Pentru punctele volante am imaginat tonete atrăgătoare, frumoase. Încercăm să desfacem fructele și legumele pe sortimente pentru a evita aglomerările de la anumite ore. Pentru ca activitatea noastră, în care se vehiculează cantități uriașe de produse alimentare, care trebuie să ajungă la cumpărători proaspeți și de cea mai bună calitate, să dea rezultatele dorite, este nevoie nu numai de muncă, ci și de mintă

noastră. ● Prezentările fiind făcute s-o luăm de la capăt. ● Primului spectacol din prima seară, cel de la Orient, îi lipsește, între altele, coloana vertebrală, adică o idee, un pretext. Facem această observație intrucit spectacolul a fost gîndit, după cum a reieșit din versurile prezentatoarelor, ca un divertisment cu o notă specific orientală. Cu excepția unui grup de acrobați a căror vestimentație aucea a Orient și cu excepția cîntecelor interpretate de un excelent cîntăreț de muzică populară turcească, Tanior Abdurazah (se-aude, dar mai ales se simte imensa și sincera plăcere cu care acest foarte simpatic Tanior Abdurazah cîntă), nota de specific orientală a lipsit cu desăvîșire. Cu un minim efort, ceea ce ar fi însemnat o gîndire artistică adecvată, realizatorilor divertismentului de la Orient ar fi putut alcătui un spectacol cu adevărat orientat. O temă generoasă a fost ratată printr-o montare pripită. ● Și iată-ne la Hanul piraților, unde scena întregului spectacol va fi, așa cum era și normal, puntea unei corăbii. După obișnuita uvertură susținută de formația „Kripton” și de trupa de balet, vom afla că pirații acestei corăbii s-au săturat de toate corvezile și de viața grea și aspră a mării și vor să se bucare, vor să cînte, să danseze. În consecință, intrucit căpitanul piraților (interpretat cu vervă și aplomb de tenorul Ilie Găntoiu) și secunzii săi (n-am reușit să le aflăm numele, greșala noastră, firește) s-au opus cu toată tăria dorinței piraților de-a se distra, au fost închiși în hală, sau, poate, în cambuză, sau, de ce nu, pe undeva, pe lângă arborele trînchet, de exemplu. În absența acestor cerberi, a căror sechestrare a fost aplaudată la scenă deschisă, a demarat spectacolul propriu-zis. Au cîntat Adrian Daminbescu, despre care vom spune că ne-a plăcut și mai mult decît la Orient, Marius Voicu, Silvia Matache, Cornelia Vorvoeanu. ● A doua seară la restaurantul București i-am urmărit într-un mult aplaudat concert de muzică folk pe Mircea Bodolan, Zoe Alecu și Mircea Vintilă. Printre spectatori, numeroși oameni între două vîrste, dimpreună cu copiii lor, oameni pe care, în urmă cu aproximativ nouă-zece ani, i-am întîlnit, fără doar și poate, printre primii iubitori ai muzicii folk lansate în primele manifestări ale Cenuclului Flacăra. Nu exagerăm cu nimic dacă vom spune că mulți dintre ei, recunoscîndu-ne, ne-au pus o sumedenie de întrebări privind apropiatul turneu al Cenuclului Flacăra pe litoral. Am putea spune că, într-un anume fel, ei, spectatorii, făceau încălzirea pentru a participa la apropiatul turneu al cenuclului. Firește, despre concertul celor trei folkști am putea scrie, în acest reportaj, o adevărată cronică, dar vom fi acuzati, poate, de un entuziasm subiectiv, sau de o memorie apăsător sentimentală, drept pentru care vom pune punct acestor consemnări, dar nu înainte de a preciza că o seară la restaurantul București, în compania cîntecelor Zoei Alecu și-al celor doi Mircea, adică Vintilă și Bodolan este, pentru cei ce iubesc muzica tinăra, precum și pentru cei ce vor să-i descopere valențele, muzicale și poetice, o seară de neuitat.

GEORGE ARION ■
VICTOR NIȚA ■

Un tonic pentru conștiință: mi-am făcut datoria

TOT FELUL

● El a rupt plasa ● Test pentru inspectori ● Vaca are coadă ● Economie la tort ● Căsnicia lui 8-B-9383 ● Drum de pedeapsă ●

Drumul spre Albeni

De la București la Bolintin, drumul pare rupt din soare. De la Bolintin la Roata drumul te lasă în pace să te duci să-ți vezi de treburi. După ce treci de Roata, încep schelele. Se văd sondele care scot mustul negru al pământului, se văd camioanele și utilajele care deservesc sondele și, pe măsură ce te apropii de Siliștea Mică, vezi margini de drum răscolite, pământul înnegrit de petrol, în multe locuri, scos din circuitul agricol. Dar nu prea ai timp să te uiți pe cimp. Drumul te solicită la maximum. Pe un metru pătrat e o singură groapă de un metru pătrat. Dacă sînt două sau trei, mai încerci să le ocolești. Cel mai adesea nu ai cum. A început secerișul și pe același drum ciuruit ca de explozii trec și utilajele petroliere și se defectează și consumă mai mult, dar trec și camioanele și remorcile încărcate cu griu. La hopuri se pierde griul, se pierde combustibilul și se uzează piesele. Toate la un loc costă de 10 ori mai mult decît puținul asfalt care ar încăpea în aceste gropi care așteaptă de cîțiva ani o mină de gospodar. Din Siliștea Mică, însoțit de copaci și de sonde, drumul te duce spre Scurtu Mare. E o zonă în care asfaltul nu-ți pune nici o piedică. Dacă de la Scurtu Mare trebuie să mergi spre Albeni, mai bine alegi un traseu peste miriști, arături și margini de porumbiști. E mai drept și mai plăcut. Intre Văcești și Albeni ai senzația că toate roțile au devenit pătrate. Te simți de parcă ai fi săpat groapa altuia și se împlinește proverbul. La fiecare cădere aștepti cu nerăbdare consecința. Ea se mai amină cu o groapă. Cu încă una. Și-n cele din urmă ori cedează nervii, ori cedează roata. E drum de țară și seamănă cu un drum de pedeapsă. Cu ce-or fi păcătuit țărani din Albeni și ce s-o fi făcut cu banii din contribuțiile lor de nici o mină de drumar, nici un utilaj de la Drumuri și poduri nu s-a pierdut „pe drumuri” ca să ajungă și pe aici și să îndrepte acest infern care se pretinde drept și se numește drum. E adevărat că din avion nu se vede, dar cei de la Drumuri și poduri din județul Teleorman ar trebui puși să umble mai des cu căruța și în fiecare zi să facă o călătorie pînă acolo.

O imagine de demult

Cînd ne întilneam, pe culoarele federației, la vreun meci etc., ne salutăm cu grăbire. Bînă ziua, bună ziua și atît. Nu eram prieteni și, dacă mă gîndesc bine, nici nu puteam fi. Ne despărțea o generație și încă mai mult: ne despărțea un mit. Auzisem, copil fiind, că într-o partidă a echipei C.C.A. de altădată, parcă în Anglia și parcă împotriva lui Lutten Town, Onisie a tras un șut care a rupt plasa! Mai tîrziu, cînd viața m-a înhamat la atîtea și atîtea certitudini, m-am lămurit că totul fusese o exagerare, poate o întimplare fericită. Dar imaginea aceea a continuat să mă însoțească și, nedesfăcîndu-mă de ea, l-am purtat lui Ștefan Onisie o stimă aparte, sfîelnică. Pe care el a știut s-o alimenteze de-a lungul anilor printr-un mod parcă impersonal de a fi, pîrînd mereu amuzat de cele din jur.

Zilele trecute, s-a prăpădit, încă tînar. Poate pentru că mijlocașii, cine știe?, se duc mai repede, a plecat să refacă perechea cu Bone. Onisie a plecat la fel de discret cum a jucat, la fel de discret cum a trăit, ferindu-se parcă să supere pe cineva, necerînd nimic. La aflarea veștii, mi-am descoperit în colțul ochiului o lacrimă cit un bob de strugure. Pierise un fost mare jucător și nu numai. Copilul din mine, cît mai e, rămăsese fără omul care a rupt plasa. Mă întelegeti?

OVIDIU IOANIȚOIAIA

FAIR PLAY

Copiii și fotbalul

Ne-a scris despre un frumos gest de fair play, cititorul Nicolae Carabaș din Medgidia, strada Plopiilor 10.

„Duminică 27 mai am fost prezent în tribunele stadionului din Constanța pentru a urmări meciul de fotbal dintre F.C. Constanța și Oțelul Galați. La prezentarea formațiilor, sportivul public constănțean a aplaudat din toată inima atunci cînd a fost pronunțat numele antrenorului Angelo Niculescu. Performanța lui nea Angelo din 1970 nu poate fi ui-

La Mihoești, județul Alba, s-a încheiat prima etapă de construcție a barajului. Cu acest prilej apele Arieșului au fost deviate pe o nouă cale. ● Arbitrul Nicolae Rainca s-a apucat de scris. Acum lucrează la o altă carte cu portrete de personalități din fotbal pe care le-a cunoscut prin lume. Evident, cartea va avea și un conținut turistic (impresii de călătorie) pe care N. Rainca l-a împletit foarte bine cu arbitrajul. ● Doi învățători din satul Boboiești, județul Neamț, au înființat un grup folcloric numai pe repertoriul unei femei, Elisabeta Stan. Și în scurt timp grupul Muntecele a ajuns printre primele din țară. ● Un coleg de breasla, Andrei Bratu, scrie la Iași: „Nu toți prășitorii au înțeles că locul lor este acum în lanuri”. N-au înțeles pentru că prășitori nu prea există. Țărani, da, cel puțin în unele sate. ● Doi foști studenți timișoreni au sustras dintr-o întreprindere de încălțăminte mai multe perechi de pantofi ADIDAS — în jur de 1000 — pe care le-au comercializat. Cum reuseau să-i scoată? ● Giovanni Corderro, str. Fumureni 19, București, un pensionar bolnav cardiac, revine la cererea cu nr. 90 879 depusă la Direcția poștelor și telecomunicațiilor a municipiului București cu rugămintea de a i-o reanaliza. De data aceasta adresează rugămintea și Ministerului Transporturilor și Telecomunicațiilor. ● Duminică 8 iulie a.c., la punctul de desfacere de lingă restaurantul Nord din București, Garabet Emanuel vindea zahăr vanilat, Cilgum și Stavrid în ulei. Punctul era destinat gustărilor și dulciurilor. Sau ar trebui să fie. ● În județul Botosani există o întîrziere care înseamnă 78 de apartamente mai puțin la dispoziția celor care locuiesc în mediul rural. ● Ziarul Drum nou din Brasov are o rubrică: Pajistile — fondul de aur al zootehniei. ● Din recuperări, recondiționări și refolosiri întreprinderea de transporturi auto din Constanța obține anual un câștig de 16 milioane lei. ● Profesorul Ion Oprea din localitatea Cuza Vodă, județul Constanța, depune stăruitoare eforturi pentru realizarea în comună a unei microgrădini botanice. ● Într-o lună de zile Punița Ionescu a susținut 24 de concerte în mai multe orase din Uniunea Sovietică. ● La intersecția Bulvardului Alexandru Moghioros cu Drumul Taberei proprietarul autoturismului

8-B-9383 n-a găsit de cuvîntă decît să organizeze un spectacol bătîndu-și nevasta pînă la sînge. ● Cam multă lume iese din bloc în pijama sau în capot și cu părul pe moațe și intră în magazinele alimentare. Și asta chiar în zona centrală a Capitalei, chiar și pe Calea Victoriei. ● Pe strada Dimitrie Racoviță din București au rămas urme de la diferite lucrări. Locuitorii cer recondiționarea. ● Familia Gheorghe Topală din Rediu (județul Galați) care a făcut un apel pentru un medicament prin intermediul revistei noastre ne scrie că l-a primit de la inginerul Ion Văleanu, specialist român aflat în Irak, și de la cetățeanul Alter Zolleveg din Hamburg. Amîndurora le multumeste călduros. ● I.T.A. București este anunțată că autobuzele care circulă pe ruta București — Bilciurești suferă de tot felul de metehne, întîrzieri, bilete neîndate și bani incasați, supraaglomerație! Ajunge! ● La Caransebeș asociațiile de locatari anunță că toate comenzile pentru alimente și pentru buteliile de așchă se vor elibera pe bază de aviz de la asociația de locatari. Iete na, altă invenție! ● Trei femei tin să-și exprime mulțumirea pentru cum au fost tratate la secția de ortopedie, etaj I, a Spitalului clinic Colentina. Se vede că e un spital de 100 de ani. ● Tinerii din satul Chioibăsești, județul Brăila, se plîng că singurul mijloc de distracție din localitate este bufetul. ● Tovarășul Anton Pirvulescu, șef de serviciu la I.C.S. Caransebeș, nu îngăduie vinzătorilor să fie machiate în timpul comerțului. De ce nu? Măcar ele să arate bine! ● La vagonul cuseță al trenului accelerat 244 din data de 4 VII 1984 pe ruta Deva — Tîrgu Jiu — București însoțitorul a refuzat să vîndă locuri pentru un compartiment cuseță pe motiv că din construcția trenului spațiul e destinat pentru magazine. Pînă la urmă s-a dovedit că în magazine călătorește pitit un pasager. Poate că Regionala C.F.R. București îl întreabă de banii risipiți și de sănătate. ● Un test antologic a dat inspectoarea Doina Tirea pentru elevii clasei a IV-a de la Școala generală Scheia, județul Galați. Testul a constat în analiza gramaticală a propoziției „Iacă, vaca are coadă”. Culmea e că, într-adevăr, mai are!

CORNEL NISTORESCU

„Tortul” de la Mărul de aur

Nu-mi place să merg la nunți din mai multe motive. Mai ales la cele din oraș. Parcă le lipsește ceva. În schimb apar tot felul de mașini cu flori lipite cu scoici și chiar cu păpuși de toate culorile și mărimile, ce le transformă în niște altoiuri care nu se pot prinde niciodată... Totuși, acum cîteva săptămîni a trebuit să merg la o nuntă de-a unui văr. Am fost tentat să merg la cea nuntă și pentru faptul că totul se petrecea într-un loc în care pînă nu demult își desfășura activitatea un club al ziariștilor. În prezent locul se numește „Mărul de aur”. În aceea zi, de sîmbătă 9 iunie, la amintitul restaurant erau două nunți minunate cu foarte duși meseni. Sorții au ales să particip la cea din partea dreaptă. Așa că inghesuții unul lingă altul precum sardelele am așteptat primul fel de mîncare. O gustare. Cu cîteva feluțe de castraveți și măsline, parcă și un ou și ceva cu maioneză. Din două în două farfuriu era și cite un sandviș cu șuncă. O felie de șuncă de familie. Apoi, a urmat și o gustare caldă cu tot felul de măruntăie dar nici măcar la soare nu fusese încălzită. Dar totul a culminat cu peștele și cu friptura. Porția de pește formată din două bucăți nu se putea minca. Din cauza mîrosului. Friptura de pui era aproape

crudă iar cartofii parcă atunci erau scoși cîm pămînt. La toate acestea s-a adăugat și felul de servire. Un tînar de lingă mine, pe care sincer îl invidiam pentru silueta sa și pentru faptul că noul costum de haine îi cădea impecabil, s-a trezit cu o diră de sos de pe lingă umăr și pînă spre genunchi. Așa că rivalul meu scos din cutie și pregătit la „Casa de mode” a fost pudrat cu sare de sus și pînă jos. Unei femei cîteva cartofii i s-au oprit în poală iar altele i s-au lipit de spate o friptură. Și mai mult decît atît (martor la cele afirmate este și organistul formației): am văzut cîteva distinși ospătari care stringeau apa minerală din sticlele rămase pe care le imbuteliiau din nou cu ajutorul palmei. Cam asta a fost pînă la tort. Tortul miresci după ce a fost descîntat, să-i spunem așa, a fost tăiat în multe bucățele. Unele chiar de mărimea unei cutii de chibrituri. O tînară blondă a și dat explicația: „Tortul mic, meseni mulți”. Poate n-aș fi scris toate aceste rînduri dar, a doua zi, am aflat că după ce s-au făcut toate calculele au mai rămas peste 7 (sapte) kilograme de tort. Asta probabil ca să se indulcească ospătarii. Și am mai aflat că socrul mic este un foarte bun prieten cu șeful restaurantului. Asta probabil pînă în noaptea de 9 iunie. Fiindcă prieten-prieten dar nici chiar așa...

SORIN POSTOLACHE

Ne bucură foarte mult acest gen de relatări mai ales pentru că, în urmă cu ani, auzeam numai despre steaguri arse, capete sparte, mașini răsturnate și toate, desigur, ale suporteriilor oaspeți. Felicitări copiilor gălățeni! Propunem clubului Oțelul să inaugureze practica intrării gratuite a copiilor la meciuri. Poate că o fac apoi și alte cluburi ai căror conducători vor trece peste interesele financiare, amintindu-și cum se rugau cînd erau copii: „Ia-mă, te rog, nene și pe mine!” (există obiceiul ca un adult să poată lua cu el un copil, pe același bilet).

Copiii sînt viitorul fotbalului. De ce să-i luăm la goană de la poarta stadionului fiindcă nu au 15, 20 sau 25 lei, în timp ce carnetele de liberă intrare la TOATE manifestările sportive se înmulțesc pe an ce trece? Cui folosește?

CRISTIAN ȚOPESCU

Cronica șoselei

Inimosul Cristian

Acum douăzeci și ceva de ani, presa a ilustrat cu lux de amănunte isprava unor copii englezi care, căzărâți pe un delușor din apropierea unei șosele, se jucau într-un mod extrem de original notînd pe niște caiete date despre automobilele care treceau în ambele direcții. Care dintre ei reușea să noteze cît mai multe detalii despre autovehiculele ce le defilau prin fața ochilor, erau considerați cîștigători. Aveau nu un arbitru, ci un adevărat juriu care aprecia cu note maxime notările cele mai complete. Acestea trebuiau să conțină numărul, marca, tipul, culoarea (de preferat cu precizarea nuanțelor) și chiar anul de fabricație al mașinii.

Viteza mai redusă a autovehiculelor grele favoriza, bineînțeles, reținerea unui număr cît mai mare de detalii, după cum cea mare a sprintenelor autoturisme îngreuna considerabil efectuarea operațiunii. Imaginați-vă ce „mană cerească” a reprezentat pentru poliție, care căuta asiduu pe autorii „furtului secolului” (cîteva tone de aur în lingouri subtilizate din vagonul unui tren, deviat pe o linie ferată „special amenajată” de mafioții respectivi), găsirea notițelor făcute cu atîta migală și conștiinciozitate de autorii jocului. Mașina care transportase aurul de la trenul introdus într-o pădure, pînă la ascunzătoarea situată într-un garaj izolat, a putut fi relativ ușor identificată și apoi găsită, nu după mult timp. Ce-i drept, autorii au fost prinși ceva mai tîrziu, dar de remarcat e că fără notițele respective, furtul ar fi fost descoperit mult mai greu sau, poți să știi?, chiar deloc.

În cazul ce îl prezint cititorilor e vorba tot de notarea unui număr de inmatriculare, dar nu în joacă, ci în serios, după cum este vorba tot despre o valoare, însă inestimabilă, și anume viața unui om.

Orfan de ambii părinți, Cristian este crescut de bunici. În ciuda lipsurilor și greutateilor de tot felul, băiețușul, un puști de 8 ani, cu părul de culoarea griului și ochii azurii, este un autentic model pentru toată clasa. De hărnicie, de dirzenie, de modestie și, mai cu seamă, de noblețe sufletească și generozitate. „Săritor la toate și inimos ca și taică-său. Cînd l-am adus la noi, continuă să povestească bunicul, era de-o șchioapă, avea doar trei anișori și uște, acum, ce flăcău mare avem, trece într-a treia. Pe cele două surori ale lui Cristian, Olga și Cristina, le-a luat la oraș o soră de-a Elenei, mama lui Cristian. Cum s-au pierdut părinții? E o poveste tare tristă. Veneau din satul învecinat, de la lucru. Mergeau pe cărare, cînd mașina l-a cîșit pe la spate. Au murit la spital. În noaptea aceea am înălbit complet. El 30 și ea 28. Dați-vă seama ce lovitură am primit. Singura mîngiere e că și băiatul și fetițele mai mari sînt copii tare buni!”

„Cum s-au întimplat lucrurile în seara aceea, Cristian?” Băiatul tresare și o umbră de tristețe îi invalue privirea, fata. „Care întimplare?” S-a gîndit, probabil, că-l întrebăm de moartea părinților. Și noi, lipsiți de tact, îmi fac eu reproșuri. Trebuia să evităm echivocul din întrebare... „Atunci, cînd a fost lovit nea Fănică, de la graduri”, încerc eu să repar greșala făcută. „Aa... tresare băiatul, care devenise gînditor, să vă povestesc. Veneam de la părinții lui Gicu, știți, noi nu avem încă televizor, și ei mă invită în fiecare sîmbătă să văd programul. Mai aveam puțin pînă la intrarea în curte, cînd am auzit, așa, o bușitură infundată. M-am uitat spre șosea. De acolo părea că vine zgomotul. Am văzut o mașină din alea lungi, lungi. Probabil că lovea ceva. Din cabină au coborît apoi doi oameni, care s-au dus spre șanț, s-au aplecat, parcă uitîndu-se la ceva. Nu, n-au zăbovit prea mult. Eram curios să văd ce s-a întimplat. M-am apropiat de mașină. Atunci am auzit și gemetele în șanț. Am stat un moment în cumpănă. Ce să fac mai întîi? Am intrat în casă și am scris pe coperta unui caiet numărul mașinii. „Bunicule, hai afară, cineva zace în șanț, cred că l-a lovit o mașină”. Bunicu-i încă sprinten. Am alergat amîndoi pînă la poarta lui nea Tănase, de la fermă. Acolo, în șanț, se văita de durere un om. Cînd bunicul s-a apropiat cu felinarul, l-am recunoscut imediat pe nea Fane, după mustățile lui lungi și stufoase. Mai departe știți. Au venit cu salvarea, noi am anunțat despre număr și făptășul a fost prins. Nu, n-a durat mult, încă în noaptea aceea l-au găsit. Tot așa au murit și părinții mei. Pe ei i-au găsit însă oamenii după două ore. Pierduseră mult sînge. Nea Fane e bine. De ieri a reînceput lucrul!”

La laudele noastre, Cristian răspunde modest. „Aș, n-am făcut nimic deosebit. Tare erau bunii părinții mei, păcat că au murit așa de tineri”. „Îi place să povestească despre părinți, să-și reamintească mereu de ei”, ne spune bunicul, însoțindu-ne pînă la poartă. E greu să pui frînă lacrimilor.

VICTOR BEDA

Cazanele fotbalului încep să fiarbă

● Nicușor la Sportul studentesc? ● Ex-ieșeanul Cioacă a venit în Giulești ●

Cazanele fotbalului încep să fiarbă: se deschide miine, 21 iunie, perioada de transferări! Nu începe nici o indoială că ea ar fi trebuit pusă mai devreme, pentru a permite echipelor, aflate deja în pregătire, să beneficieze și de noile achiziții, dar problema e de-acum depășită. Poate la anul. Cert e că strada Vasile Conta s-a animat: se mai așteaptă o dezlegare, se mai contactează un antrenor etc., etc. Ultimele vesti, în mare măsură verificate, ar fi următoarele, adunate ca de obicei sub titlu

Fum fără foc?

Mulumindu-i frumos, cum era și cazul, clubul Dinamo s-a despărțit de Dumitru Nicolae-Nicușor. A preluat echipa (și grilele) unul dintre cei mai dotați tehnicieni ai „noului val”, Cornel Dinu, care va fi ajutat de Gheorghe Mulescu. În ceea ce-l privește pe Nicușor, cu vechime de pensie, se zvoneste că va antrena pe Sportul studentesc, Constantin Ardeleanu intenționând totuși să revină la F.R.F. Nu e exclusă deci refacerea în „Regie” a unei foste formule dinamoviste, Nicușor—Tănase Dima. ● Intâlnire fortuită cu Robert Cosmoc, antrenorul Sucevei: „Două echipe, Universitatea Craiova și Politehnica Iași, l-au solicitat pe Casuba. N-am luat încă nici o decizie, dar cum Craiova joacă în Cupa U.E.F.A. probabil că ea va avea câștig de cauză”. Gândirea antrenorului Cosmoc, a sucevenilor, în genere, e sănătoasă. Pentru a avea o extremă de valoare, trebuie însă să acționeze și otenii! ● Încă sub semnul întrebării: Nicolae Oaidă la Metalul București. ● În drum spre Cimpulung Moldovenesc, unde se va alătura membrilor lotului reprezentativ, Geolău ne-a confirmat că nici nu l-a trecut prin gând să plece de la Craiova! În schimb, din câte am aflat, Donose e în tratative cu Chimia

La 34 de ani, Puiu Iordănescu e de-o vîrstă cu Jordao și Nene! Il vom revedea jucînd?

Rimnicu Vilcea. ● Rapid se găsește în aceste zile la Bușteni, sub conducerea lui Victor Stănculescu. Participă la antrenamente și ex-ieșeanul Cioacă (pe lângă Agiu și Cirlan, anunțați mai demult), în locul căruia a luat drumul Copoului Damaschin. ● O achiziție de ultimă oră la Dinamo: Suciu de la Universitatea Cluj-Napoca. ● Vestii de la Baia Mare: Constantin Frătilă ca antrenor principal, Mihai Redes ca secund, Nemleanu ca virf de atac, la schimb cu Tulba, venit la Dinamo. Pinter de la Satu Mare și Roașig de la Oradea sînt socotiți în lot, dar primul n-are (încă) dezlegare. ● Dacă n-a fost schimbat după retrogradarea echipei (F.C.M. Brașov) în B. Ștefan Coidum s-a văzut înlocuit după promovare! Constantin a trecut la Brașov, iar Coidum va prelua (se aude) pe Oțelul Galați. ● Alte „mutări” de antrenori: Vasile Copil la S.N. Oltenița și Cornel Pavlovici la Răsăritul Caracal. ● La antrenamentul de vineri al Sportului studentesc a participat și Dorel Zamfir. După ce Mihai Zamfir a plecat la F.C. Olt, Argesul pare pe punctul de a rămîne și fără al doilea Zamfir! Dorel a dat examen de admitere la A.S.E. ● Mecii frumoși, excelent arbitrat de vilceanul Ion Crăciunescu, duminică, la Florești. Invingînd cu 2—1 pe Victoria, în tur 2—0, T.M.B. a redevenit divizionară C. Antrenorul noii promovate nu-i altul decît fostul secund al lui Oțel de la Craiova: Nicolae Ivan. Un tehni-

cian modest și priceput, despre care vom mai auzi ● Iamandi la Tirgoviște? La „bursa” de pe Vasile Conta se vota cu 10 la 1 pentru confirmare. ● Umor la Valentin Stănescu: „m-au chemat cei de la Rapid și m-au invitat să rămîn în calitate de consilier. Mă, fraților, le-am zis, sînt de 50 de ani în fotbal, dar de serviciul ăsta, de consilier, încă n-am auzit!” „Zimbrul” s-a dus la Tirgoviște. ● Dacă o astfel de informație vă spune ceva, vă aducem la cunoștință că Angelo Niculescu, pînă nu demult la Oțelul Galați, a fost zărit, săptămîna trecută, la Cluj-Napoca. Să fie în discuții cu „U”? ● Prin plecarea (confirmată) a lui Mircea Rădulescu la Craiova, naționala pare să fi rămas fără secund. Se zvoneste că profesorul Grigore Sichișiu e unul dintre candidații. El se și află la Cimpulung. ● L-am întîlnit, mai deunăzi, pe Puiu Iordănescu, întors din Grecia. Intenționez să mai joc, ne-a zis, dar încă nu știu punctul de vedere al lui Halașian. Iordănescu are 34 de ani. Noi credem că e încă mare nevoie de el! ● Gheorghe Ene a fost demis de la Muscelul Cimpulung. Noi, i s-a explicat, nu mai urmăm performanța! Oare? ● Gloria Bistrița tot mai caută antrenor. Ilie Savu neputînd încheia contract cu F.R.F., fiind pensionar. Se vîntură aproape de Bis-

Secund la Craiova și Valentin Stănescu: căpitan la națio-„ce țigări s-or găsi nală: Ștefănescu la Tirgoviște?”

trita numele fostului dinamovist Hara-lambie Eftimie, în campionatul trecut la „Aversa”, în C. Alții îl dau pe Eftimie ca „sigur” la C.I.L. Sighet. ● Suporterii Stelei continuă să vorbească despre venirea în „Ghencea” a portarului pitestean Cristian, la schimb cu Iordache. Ei n-au renunțat nici la legitimarea lui Boloni! Transferurile răsănuțare se fac. lucru știut, cu o oră înainte de închiderea perioadei! ● Nu, Klein și Gabor nu vor pleca de la Corvinul. ● F.C. Bihor și Universitatea Craiova încă nu s-au înțeles în privința lui Crișan, ajuns fără dezlegare la Oradea. O echipă care reprezintă fotbalul românesc într-o competiție europeană trebuie măcar întrebată cînd i se ia un jucător! Normal ar fi să nu i se ia ● Vestii de la Buzău: antrenorul lui Lupescu i s-a mulțumit (pentru Mecanică fină?), Gloria plecînd în pregătire cu Florian Dumitrescu (fost la F.C. Olt). Se vorbește despre venirea lui Dumitru Nicolae-Nicușor! Două nume noi (și sigure): Chitaru de la Bacău și Soare de la Galați.

Un nume nou, surprinzător, în lotul național: clujeanul Mușină. Recepțiv la sugestiile lui Cornel Drăgușin, care l-a remarcat pe Mușină la un recent trial de B. Lucescu a acceptat să-l verifice pe mijlocul „sopcelor roșii”. Poate că nu s-a pripit. ● Altul pentru azi, să vedem ce va mai fi săptămîna viitoare.

OVIDIU IOANIȚOIAIA ■

Respectind valoarea

Federația de tenis de masă intenționează să modifice regulamentul de desfășurare a diviziei A, prin impunerea unei „scări” de vîrstă pentru toate echipele: un jucător peste 30 de ani, unul sub 20, doi între 20 și 30. Măsura ar urma, ne explica secretarul federal, să ducă la întinerirea efectivelor și, implicit, la ridicarea nivelului calitativ al campionatului. Intenție laudabilă, mod de aplicare a ei, după opinia noastră (și nu numai), defectuos. De ce? Lăsînd deoparte argumentul invocat de unii, că tenisul de masă nu-i un sport chiar al primei tinereții, sau nu o totdeauna, de vreme ce, recent, Surbek a devenit campion mondial la 38 de ani, iar Secretin, european la 35, ea să nu mai adăugăm că, la noi, Maria Alexandru a jucat pînă la 39, iar Ella Constantinescu (antrenoare federală acum) pînă la 36 etc., să privim situația la obiect, întrebînd: ce se va întîmpla cu acea echipă, și sînt destule, care are (să zicem) 3 jucători foarte buni de 21 de ani și unul, la fel de util, de 31? Nu vor rămîne pe dinafară, cei de 31, sigur, adică Singorzan, Firănescu, Ovanex, Cauri s.a., ei unul dintre cei tineri! Mai merită discutat, credem, un aspect: cei și mai tineri, a căror promovare se urmă-

reste, de la cine vor învăța, cu cine se vor pregăti? Mecanica fină, luăm un exemplu, numără 3 jucători „bătrîni” (Udris, Teodor, Căluș), dar ea a ajutat din plin ridicarea formației feminine M.F.M.C., campioană națională la toate categoriile de vîrstă. La fel Ștîrom, cu Nicolae, Buga și Ovanex, de sub aripa căreia a apărut Revis, titular în selecționata de cadeti. Și lista, vă asigurăm, ar putea continua.

Mai normal ar fi fost ca federația, neliniștită (și pe bună dreptate) de penuria de jucători, să fi gîndit lucrurile altfel, obligînd fiecare divizionară să aibă în lot doi juniori și la masă, în competiție, unul. O astfel de rezolvare ar fi, socotim, echitabilă și ar aduce foloase, nelăsînd la vatră o sumedenie de jucători talentați și serioși, care pot contribui, toamă prin experiența lor, la călirea „noului val”. Pentru că lumea pingpongului are memorie și, fie ironică, fie mîhnită, îi aduce aminte că Victor Vladone a redevenit campion național la 42 de ani! Procesul de întinerire e, repetăm, necesar, dar el nu trebuie început printr-o decizie discriminatorie, lipsită de fair play și, element esențial, de justificare. Pentru că valoarea, indiferent de vîrstă, rămîne valoare, iar cei mai buni merită stimuți, nu stinjențiți. Sugerăm F.R.T.M. să modifice asupra acestor cînduri.

TRAIAN OVIDIU ■

Bobby pentru Manila. Karpov a optat însă pentru Milano printr-o scrisoare transmisă de propria federație. FIDE a decis organizarea meciului la Manila (unde condițiile organizatorice erau cele mai bune), Federația sovietică a depus protestul șalangerului împotriva violării comise asupra regulamentului prin acest acord cu Fischer, care nu și exprimase personal opțiunea. Federația sovietică a mai depus apoi un alt protest privind încălcarea regulamentului referitor la candidatura arbitrilor (Fischer nu a indicat personal numele acestora, ci federația sa a enumerat pe P. Klein din Ecuador, pe dr. Camara și pe dr. Paoli, în timp ce Karpov a numit alte trei candidaturi acceptabile de arbitri principali: Dorazil din Austria, Schmidt din R.F.G. și O'Kelly din Belgia) prin desemnarea lui P. Klein, arbitru principal, secunzi fiind dr. Dorazil și dr. Paoli.

Între 18 și 20 martie 1975 în Olanda a fost convocat Congresul extraordinar al FIDE cu scopul rediscutării propunerii lui Fischer în ideea găsirii unui compromis. S-a hotărît să se joace 36 partide pînă la 10 victorii fără a se socoti numărul remizelor prin 37 voturi pentru

față de 33 contra. Referitor la rezultatul de 9:9, s-a acceptat ca la 9 victorii de fiecare jucător, campionul mondial să-și păstreze titlul (35 voturi pentru, 32 contra și 3 abțineri). La discuții au avut loc controverse. Scorul posibil de 9:9 s-a considerat un handicap psihologic pentru șalanger (Golombek), inacceptabil (Florin). Fischer a fost apreciat drept un „Revoluționar”, care încearcă să revoluționeze șahul indicînd „care sînt figurile cele mai bune, scaunele cele mai bune, cum să se stea cu zgomotul și lumina” (Hasan), a fost condamnat și considerat un capricios, care poate să revină asupra deciziei sale dacă va dori să salveze meciul, cum a dovedit deja la Soussa și la Reykjavik, unde a revenit la concurs după ce amenințase că nu va juca (Belkadi, președintele Federației tunisiene). Fostul campion mondial T. Petrosian a considerat ca necesară limitarea numărului de partide, deoarece atît Karpov, cît și Fischer sînt jucători de mare rezistență, care pierd greu și în acest caz meciul ar putea dura chiar o jumătate de an. Petrosian demonștră că șalangerul a pierdut în întreaga sa carieră pînă la acea dată doar 23 partide, iar Fischer

La peluză

Iată, revanșa!

Dacă socotim Euro '84 un accident, sorții care ne-au scos în cale chiar din primul tur pe A.S. Roma, Internazionale Milano și Belis Sevilla ne-au lăsat pe loc. Iată, revanșa! Avem nevoie de strălucire și o putem câștiga dintr-un foc, dacă o merităm. O merită cel ce învață s-o gîndească. În nici un caz pregătindu-ne să facem figura buturugii mici. Dacă ne vedem buturugă mică, ne-am legat calul de bacieră. Și așa rămînem. Cel ce se pregătește de examen pentru un cinci norocos nu va lua niciodată zece. Va lua zece și în cel mai rău caz nouă numai acela care se pregătește pentru zece. Nu sîntem buturugă mică. Carele noastre sînt egale. La fel de mari. La fel de puternice. Trebuie gîndită lupta de la egal la egal. Invinge nu cel mai puternic cînd adversarii sînt la fel de puternici, ci acela care psihologic a deprins mai bine lecția victoriei. Fiecare dintre jucători își pune în joc două picioare, talentul și gîndirea. Picioare au ei, picioare avem și noi. Talentul, dacă l-am măsura pe caleclator, nu cred să precumpănească într-o parte sau într-alta. Rămîne gîndirea și nu e bine să gîndim ca buturuga mică. Intrăm în competiția „continentului” căruia îi aparținem ca să mergem la victoria finală și nu ca să facem o figură sau alta. Am spus-o înainte de Paris, o repet acum și o voi mai repeta dacă va fi nevoie de asta ca să gîndim ca niște învingători. Sîntem învingători. N-avem nimic de pierdut și avem totul de cîștigat. Echipa britanică, de pildă, au de apărut un prestigiu și un palmares. Pentru ele, dacă ar fi în locul nostru, sortii ar fi fost într-adevăr potrivnici. E mult mai greu să aperi ceva decît să-l cîștigi. Pentru noi care avem de cîștigat totul, sorții ne-au fost favorabili. Vrem să eucerim Everestul și sorții ne-au reparat chiar Everestul, nicidecum Dealul Negru. Sîntem obligați să gîndim escaladarea chiar de la început. În Franța ne-am învins singuri fiindcă am gîndit ca niște învinși. Să învățăm, repet, să gîndim ca niște învingători. Talentașii noștri Balaci, Geolău, Cămătaru, Ștefănescu, Balint, Lăcășuș, Belodești, Coras, Haagi, Iorgulescu nu sînt cu nimic mai prejos decît concontinentalii Conti, Graziani, Di Bartolomei, Altobelli, Bagni, Becalosi, Gordillo. Meseria de învingător! O meserie ca oricare alta. Se buchiște și se asimilează pînă ce te confunzi eu ea. Cu o condiție: să crezi în ea, adică, în cele din urmă, în tine. Nu există invincibilitate. Invincibil e doar cel ce nu are ce pierde și fiecare avem de pierdut câte ceva. Există doar învingători și învinși și de cele mai multe ori învingătorii sînt dinainte învingători și învinșii dinainte învinși. Bătăliile se poartă în capetele noastre. Noi creăm în noi predispoziția pentru înfrîngere. Să călîm în noi starea de victorie!

NICOLAE CRISTACHE ■

Fanatismul lui Bobby (IV)

Noul regulament a intrat în vigoare începînd cu 2 ianuarie 1975. Mai multe orase și-au depus candidatura pentru organizarea meciului. În decembrie 1974 deja se cunoștea șalangerul, care nu era de acord cu modificarea regulamentului. Fischer nu a comunicat opțiunea sa pentru una din localitățile: Milano, Manila, Mexico City, dar Federația americană a transmis (conform regulamentului FIDE) nici un jucător nu poate contacta cu Federația internațională decît prin, și cu acordul federației sale) preferința lui

pierde doar accidental. Presedintele Federației americane a dovedit că în mod practic campionul mondial nu are nici un avantaj în noua reglementare a desfășurării campionatului mondial și că astfel, de fapt, campionatul mondial i se dă un impuls spre mai multă combativitate. Este favorizat șalangerul în toate meciurile scurte. În cazul vechiului regulament de 24 partide șalangerul era obligat să realizeze 12,5 puncte, campionul mondial era cel care avea avantajul unei jumătăți de punct din start. Propunerea lui Fischer cu acei 9:9 este motivată, campionul mondial fiind obligat să realizeze un punct în plus față de condițiile regulamentului anterior (Gomez). Implicit șalangerul este obligat să cîștige un punct peste ceea ce va realiza campionul, deci două puncte în plus față de vechile condiții. Referirile lui Fischer se bazează pe experiența unor meciuri anterioare tradiționalelor meciuri între reprezentanții unei singure federații, făcînd referire mai ales la celebrul meci dintre Alehin—Capablanca (1927).

MARGARETA MUREȘAN ■

Drumeții aruncă peste umăr munții și mările

UNIVERS

● Adio ochelari! ● Ce urmează după Mephisto? ● Monstrul Nessie

Accente in lume

Dragostea generatoare

de vitalitate

Julia Migenes-Johnson — nume cunoscut iubitorilor de operă și nu numai, căci Julia trece cu lejeritate de la arile celebre ale unor opere celebre la rock. Cele mai neașteptate surprize și le oferă această soprană micuță 1,55, cu capul înconjurat de o coamă asemănătoare cu cea a leului. Julia a copilărit la New York într-un cartier sărăcăcios. Este cea mai mare dintre cei cinci copii ai unui emigrant grec și ai unei portoricane. „Mizeria, spunea Julia, este ca o tornadă care suflă mereu din aceeași parte... Eu pot să vorbesc despre aceasta, eu am cunoscut mizeria”. Debutează la șase ani. La 16 ani este remarcată de Leonard Bernstein. I se incredintă rolul Mariei din „Poveste din cartierul de Vest”. Broadway-ul o primește, o aclamă, dar imprevizibilă Julia simte că adevărata sa vocație este să cante operă. Pleacă la Viena, apoi cam peste tot și cântă în „Nunta lui Figaro”, în „Răpirea din Serai”. Cântă teribil de bine. Este admirată în „Carmen”, de r... at în „Salomea” și tulburătoare fără „respect” trece la ritmurile cele mai sincopate. Această trecere se face în mare viteză căci adesea, diva aflată pe diverse mari scene ale lumii încață patine cu roțile împletind astfel mișcarea cea mai neașteptată cu cîntecul cel mai pur. Secretul acestei vitalități neobișnuite, spunea diva, este dragostea față de sot, de copii, de meseria pe care o practică, dragostea de viață.

Spunem adio ochelarilor

Sviatoslav Feodorov, directorul Institutului de microchirurgie a ochiului din Moscova, împreună cu colegii săi au pus la punct o metodă chirurgicală de vindecare a miopiei. Printr-o operație simplă și nedureroasă au fost vindecate deja 9.000 de persoane ce sufereau de miopie avansată. Renumitul savant este convins, acum, după ce s-a verificat cu succes noul procedeu chirurgical, că oamenii nu vor mai purta ochelari. Tot S. Feodorov a mai comunicat că în cadrul institutului a fost elaborată și o metodă chirurgicală de vindecare a prezbișmului. Ce frumoși vom fi cu toții fără ochelari, fără poardă cu privirea ageră.

Ce va aduce toamna

cinematografiei ungare

Realizatorul filmului Mephisto, Istvan Szabo, anunță pentru toamna acestui an apariția unui nou film — Redl. Filmul are ca fundal statul austro-ungar multinațional pe cale de dezmembrare. În acest cadru apare Alfred Redl, produs tipic al acestei societăți. Ca și în cazul lui Mephisto, rolul principal din acest film a fost incredintat din nou lui Klaus Maria Brandauer. Persoana lui Redl a preocupat și a inspirat câțiva autori remarcabili ai secolului nostru ca Stefan Zweig, Egon Erwin Kisch, John Osborne, Istvan Szabo îi consacra un film. După Mephisto, Redl. Dacă cinematografia ungară a inaugurat anul 1984 cu diverse premii, ce va aduce toamna când se știe că se numără bobocii.

ELENA GRECESCU ■

Comentariul săptămânii

În ansamblul căilor, mijloacelor și acțiunilor menite să impulsioneze dezvoltarea, să contribuie la făurirea unei noi ordini economice internaționale, juste și echitabile, un loc de seamă îl ocupă schimburile comerciale, comerțul în genere. Cu condiția esențială ca el să fie practicat fără discriminări, fără bariere artificiale. Din păcate însă, comerțul internațional a fost dominat vreme îndelungată de practici restrictive, care se mențin, în bună măsură, și astăzi. Este vorba, în esență, de comportamentul unor companii, al unor întreprinderi care, prin poziția lor dominantă pe piață sau prin încheierea de acorduri ori aranjamente între ele, limitează accesul general pe piețe. În acest cadru se înscriu și practicile societăților transnaționale, care pot aduce prejudicii comerțului internațional, în special comerțului și dezvoltării economice a țărilor în curs de dezvoltare.

Necesitatea unor măsuri internaționale în acest domeniu a apărut de multă vreme. Ea a fost recunoscută cu 35 de ani în urmă de Carta de la Havana, în care au fost înscrise clauze prevăzând măsuri detaliate pentru controlul practicilor comerciale restrictive. Conferința Națiunilor Unite pentru Comerț și Dezvoltare (UNCTAD) a abordat această problemă pentru

prima oară la cea de-a doua sesiune a ei, care a avut loc la New Delhi în 1968. După mai bine de un deceniu de eforturi, la 5 decembrie 1980, Adunarea Generală a Națiunilor Unite a adoptat Ansamblul principiilor și regulilor echitabile pentru controlul practicilor comerciale restrictive.

Acest document conține, pe de o parte, recomandări privind comportarea întreprinderilor, a companiilor, inclusiv a societăților internaționale, și, pe de altă parte, măsurile pe care trebuie să le ia statele pentru controlul practicilor comer-

Comerț fără restricții

cial restrictive. Un obiectiv esențial al Ansamblului principiilor și regulilor este de a face ca practicile comerciale restrictive să nu afecteze sau să anuleze avantajele care ar decurge pentru țările în curs de dezvoltare din înlăturarea unor obstacole comerciale, tarife sau netarifare. În plus, principiile și regulile stabilite au drept scop creșterea eficacității comerțului internațional și a dezvoltării, protejarea și promovarea intereselor consumatorilor, atât ale celor din țările dezvoltate, cât și ale celor din țările în curs de dezvoltare.

Fixarea unor principii și reguli este, firește, un fapt pozitiv, un progres însemnat în eforturile privind promovarea dezvoltării în lu-

me. Dar hotărâtoare este, în ultimă instanță, transpunerea acestor principii și reguli în viață, punerea lor în practică. Tocmai pentru a sprijini guvernele în această direcție a fost creat, sub egida O.N.U., un grup interguvernamental de experți în problemele practicilor comerciale restrictive. La încheierea celei de-a doua sesiuni a lui, care a avut loc la sfârșitul lui 1983, grupul și-a exprimat „neliniștea pe care i-o inspiră recurgerea la practici comerciale restrictive în comerțul internațional” și a subliniat „importanța aplicării adecvate a Ansamblului principiilor și regulilor”. Un purtător de cuvânt al grupului a criticat faptul că practicile comerciale restrictive sînt încă privite cu indulgență. Așa, de exemplu, numeroase țări dezvoltate au autorizat și chiar au favorizat formarea de carteluri — de depreseune, de recesiune și de criză — cu scopul de a obține avantaje prin reducerea producției și fixarea de prețuri minime. Or, un asemenea demers a avut drept corolar recurgerea la practici comerciale restrictive care au fost frecvent aplicate pentru a controla volumul și prețurile produselor importate.

Din aceste motive, este limpede că eforturile pentru îmbunătățirea și întărirea sistemului comercial internațional nu vor da rezultatele scontate dacă principiile și regulile vizînd practicile comerciale restrictive nu vor fi considerate ca parte integrantă a principiilor și regulilor pe care se bazează relațiile comerciale dintre statele lumii.

ION D. GOIA ■

Jubileul monstrului

Legenda cu privire la existența în lacul scoțian Loch-Ness a unei ființe monstruoase, un fel de fosilă vie din alte ere geologice, era de multă vreme în circulație, dar abia în 1933 a fost organizată, de către ziarul londonez Daily Mail, o expediție la fața locului. Membrii ei nu s-au întors cu mina goală, ci au adus, printre altele, fotografii ale unor urme gigantice aparținînd unui animal necunoscut. Se părea că proba materială, decisivă a existenței monstrului fusese găsită. Ziarele n-au întârziat să titreze: „Nu legendă, ci realitate!” Dar curînd s-a dovedit că urmele cu pricina, asemănătoare intrucivă cu cele de hipopotam, fuseseră pur și simplu desenate pe nisip, cu virful unei umbrelor, de un individ glumet. Farsa n-a descurajat însă pe amatorii de extraordinar, și iată că, în aprilie 1934 (gurile rele au susținut ulterior că la 1 aprilie), un medic militar englez, colonelul Kenneth Wilson, a izbutit să fotografieze monstrul. Poza, apărută imediat în ziarele din întreaga lume, înfățișa un fel de dinozaur ieșit pe jumătate din apă. Ziariștii l-au botezat Nessie, după numele lacului.

Au trecut de atunci 50 de ani. Ce s-a întimplat în tot acest timp? Cu toate că s-au organizat mai multe expediții, monstrul n-a mai fost văzut. Nu există nici o peliculă fotografică sau cinematografică demnă de încredere, care să ateste existența legendarei ființe. S-a înființat, e drept, un Muzeu Nessie, vizitat numai anul trecut de peste o sută de mii de oameni, dar toate așa-zisele probe (mai ales relatări ale unor cetățeni care pretind că au văzut arătarea) sînt considerate de savanți drept pură imaginație, fără nici o valoare științifică. Dar fotografia de acum 50 de ani? Astăzi sînt tot mai puțini aceia care cred în autenticitatea ei. A. Shine, conducătorul și coordonatorul tuturor lucrărilor de cercetare științifică legate de lacul Loch-Ness, consideră că fotografia respectivă este și ea contrafăcu-

tă. Oamenii de știință care studiază lacul subliniază că el se ocupă nu atât de căutarea miticului Nessie, ci mai ales de înfăptuirea unui program atocuprinzător de cercetări biologice asupra lacului Loch-Ness. Aparatele lor sonice înregistrează într-adevăr obiecte destul de mari care se mișcă pe sub apă. Pot fi oare mult disputații monștri? A. Shine consideră că e vorba mai curînd de exemplare din păstrăvul negru, care trăiește în lac și atînge uneori dimensiuni impunătoare.

De ce mai divorțează omul

S-a întimplat la Bonn. Un om foarte respectabil și respectat, în vîrstă de 56 de ani, deținător al unui post important, a

De pe toate meridianele

introdus, după 30 de ani de căsnicie, acțiune de divorț. Din ce cauză? Iată ce-a declarat el însuși procurorului: „Am ajuns la capătul răbdării, nu mai pot suporta. Nevastă-mea se îmbracă neglijent, nu se machiază niciodată și nu se duce la coafor. Dar lucrul cel mai îngrozitor este atitudinea ei față de hrana mea. Niciodată nu-mi pregătește micul dejun, niciodată nu-mi servește la timp masa, iar după ce, cu chiu cu vai, îmi aduce supa, aceasta este totdeauna sărată de n-o poți lua în gură și, în plus, este vorba exclusiv de supă la pachet”. Cum-necum, presa a aflat de această acțiune în justiție și a relatat-o cu lux de amănunte. La început tonul a fost citit se poate de zeflemitor la adresa înaltului funcționar, adică, ce motive de divorț mai sînt și astea, că nevasta îi dă o supă cu prea multă sare, că se îm-

bracă neingrijit și nu folosește cosmetice. Treptat însă, după ce motivele invocate au fost cercetate mai îndeaproape, după ce și-au mai spus cuvîntul și unii cititori, lumea n-a mai fost așa de convinsă că acțiunea introdusă la tribunal este absurdă și a sfîrșit prin a spune — parafrazînd, fără s-o știe, pe țărani lui Creangă din Moș Ion Roată —: „Ia, poate că și omul nostru să aibă dreptate...”

Electromobilul taxi

Rezultatele unei recente cercetări întreprinse de specialiști din Berna au fost cit se poate de neliniștitoare: numai într-o singură oră transportul auto al orașului mistule multe tone de benzină, aruncînd în atmosferă peste 200 de milioane litri de gaze de eșapament. În vederea micșorării consumului de carburanți de către mijloacele de transport și, totodată, a poluării aerului, experții au recomandat, printre altele, să se creeze în oraș un parc de automobile cu propulsie electrică (electromobile). Si iată că nu demult pe străzile Bernei au apărut, cu titlu experimental, primele electrotaxiuri. Deși nu se pot, deocamdată, măsura cu concurențele lor avînd motoare cu ardere internă — viteza nu este prea mare iar bateriile în greutate de 500 de kilograme ocupă mult loc și ajung pentru deplasarea doar în perimetrul orașului — cetățenii apelează frecvent la electrotaxiuri, astfel încît, chiar cu neajunsurile semnalate, ele fac zilnic în medie cîte 220 de kilometri.

ION DUMBRAVA ■

Lumea se amuză

După Krokodil — U.R.S.S.

Roza vinturilor

Weöres Sándor (Ungaria)

Béla Bartok

Între minte calmă și întimplare confuză
drumețește gospodarul zecesc
care lasă snopii culcați
și risipirea o culege cu mina

munții și mările
fără voie le aruncă peste umeri
străbate destrămarea și deșertul
cu nisip își potolește propria-i sete

în spațiul dintre animal și inger
ceea ce-i viu secătuiește fără-ndurare
dragoste pură și nici o milă
ceea ce pentru unii e scump
pentru el e moloș
ceea ce pentru unii e gunoi
pentru el e chimie divină

culcat în treaza lui înminunare
lasă timpul să eurgă nepăsător
din propria ei ființă se naște

spre mama lui își întoarce
privirile
IN LUMEA LARGĂ SINGUR
DOAR AICI
iată și sălășluiește în cercul
cristalelor
răsunătoare fluieră în jurul său
dar nici nu le aude și nici nu le vede
pentru că nu așteaptă omagii
urechea lui e astupată pe vece
pentru muzica munților și mării
implorată de el

În românește de PETRE STOICA ■

Pământul e rotund!

Dovadă: de oriunde am fi, ne întâlnim la mare

Fotoreportaj de PAUL AGARICI ■

O binefacere a naturii? Într-adevăr, dar și cită inspirație și trudă și dragoste de oameni nu înseamnă litoralul românesc!

CENACLUL ÎN TURNEU LA MARE

Cronica primelor manifestări pentru cei aflați la odihnă (paginile 12-13)

Ce facem? s-au întrebat 3 reporteri pentru dumneavoastră (pagina 20)

Cind toată ziua avem timp liber

Flacăra. Redacția: București, Piața Științei 1, căsuța poștală 3 312, cod 71 341. Telefoane: 17 60 10, 17 60 20. Interioare: PROBLEMELE OMULUI (Scriso i—audiențe—anchete) — Răzvan Bărbulescu, Marga Nedelea, Mihai Stănescu, Emanuel Valeriu, Horia Pătrașcu, Dorin Gherghinescu, Georgeta Ștefănescu — 25 42; 21 30, 25 58; PROBLEMELE DEZVOLTĂRII (Politică—economie—știință) — Cornel Nistorescu, Ion D. Goia, Liviu Timbus — 25 66; PROBLEMELE CULTURII (Literatură—artă—învățămînt) — George Arion, Victor Niță — 1457; PROBLEMELE NOULUI (Reportaj—urgente—sport) — Ovidiu Ioanitoaia, Ilie Purcaru, Adrian Dohotaru, Nicolae Grigore, Dumitru Constantinescu, Oprea Georgescu, Lionel Nițescu, Constantin Balacciu, Margareta Mureșan — 21 28; PROBLEMELE REVISTEI (secretariat, foto) — Dan Bărlădeanu, Constantin Dragomir, Elena Ghera, Sorin Postolache — 21 23, 25 69, 20 72, 14 53; secretar responsabil de redacție — Nicolae Cristache — 21 43; redactor șef adjunct — Nicolae Arsenie — 21 24; redactor șef 20 02. Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Științei”. Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA” — sectorul export-import presă, P.O. Box 12-201, telex 10376, prsfir București, Calea Griviței nr. 64-66.

Redactor-șef: ADRIAN PĂUNESCU